

זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יָבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בַּקִּדְשָׁה וּבַטְהָרָה,
מִפִּי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, נִבּוֹן לַחַשׁ וְחָכָם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כָבוֹד
אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב הָאֱמֵת, הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הָאֱמֵתִי,
נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הַמְּפָרָסֵם בְּכָל
קִצְרֵי אֶרֶץ וַיֵּם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב רַבִּי
נַחֲמָן זָכַר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה, מְקַהֲלֵת בְּרִסְלָב, בְּהָרַב
הַנּוֹתִיק וְחֹסִיד, מוֹרֵנוּ הָרַב שְׂמַחָה זָכַר צְדִיק לְבָרָכָה, בֶּן
לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַמְּפָרָסֵם, מוֹרֵנוּ הָרַב נַחֲמָן
הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכַר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. וּמַצַּד אָמוֹ הַצַּדִּיקָת
הַמְּפָרָסֵמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֶרֶת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנִכֵּד לְהָרַב
הַקָּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קִדּוּשׁ שְׁמוֹ, מוֹרֵנוּ הָרַב
יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכַר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. יִשְׂמַח
אֲבִידָא וְאִמָּךְ וְתַגְל יוֹלְדֵתָךְ. עֲטֶרֶת זָקֻנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכּוֹתָם
יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דּוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם ה' פָּנִים
אֵל פָּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

1415 55 Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת מאוד עינינו, חיות
נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד קדושת
מזן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות
מורינו ראש ישיבה שליט"א
וזוגתו
אסתר גיטל תחי',

וילדיהם
שלמה ומשפ',
אלחנן חיים ומשפ',
מרים העניא זיסל ומשפ',
שמעון ומשפ',
נחמן נתן, יצחק דוד, צבי, רחל
לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל,
מלכה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רווחא, ויזכו לדרות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הקדמה

דוד המלך בעט דעם אייבערשטן (תהלים נא, יז): "ה' שפתי תפתח"
 הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך"
 איך זאל דיך קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער
 אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען
 אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און
 לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין
 אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן
 דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען
 מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן
 רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שפתי תפתח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן
 הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די
 הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו:
 שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל;
 איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג
 פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם
 און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען
 זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן,
 סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין
 ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן
 אמת - וועט זיך אים אויפ'שטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

איך האב א נאמען געגעבן דעם ספר "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", ווייל דער הייליגער ספר לקוטי מוהר"ן עפֿנט אויף די מויל צו רעדן צום אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תְּרוּמוֹת א, ג): "סֵתֶם חֶרֶשׁ - שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ וְאִינוֹ מְדַבֵּר", טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן 8) פֿארנוואס רעדט א מענטש נישט צום אייבערשטן? ווייל ער איז 'אינו שומע' בקול צדיקים, אז מען הערט נישט די ווערטער פון צדיקים - איז מען אן 'אינו מדבר', רעדט מען נישט צום באשעפֿער. אפֿער אז מען הערט זיך צו צום קול פון צדיק, מען לערנט דעם רבינ'ס ספר לקוטי מוהר"ן - ווערט "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", די ליפֿן עפענען זיך, מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

איך אין די ווארט 'שְׁפָתַי' איז דא די ווארט 'שְׁפֹת' ווייל דאס איז געבויט אויפֿן הייליגן ספר "שְׁפֹת הַנַּחֲל" און אינעם אות יו"ד איז מרומז מיין נאמען.

דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף מיר, איך זאל קענען תשובה טון און פֿאררעכטן אלעס וואס איך דארף מתקן זיין; מיין נפש, רוח וגשמה. איך זאל זיך נישט דארפֿן שעמען פון די הייליגע צדיקים, און מיר זאלן אלע שוין זוכה זיין צו די גאולה, ווען עס וועט זיין ו'מלך א'חד י'היה ל'כלם (יחזקאל לו, כב)

טעם עולם הבא

לְשׁוֹן רַבֵּנוּ, זְכָרֵנוּ לְבָרָכָה

אָנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
מִבֵּית עַבְדִּים (שְׁמוֹת כ, ב)

בְּשֹׂאדָם יוֹדַע וּוְעָן א
מַעֲנִיטֵשׁ וּוִיִּסָּט,

שְׂכַל מֵאֲדַעְוֵתָיו אִז
אֲלַעַס וְאִס פֶּאסִירֵט
מִיט אִים, הֵם לְמוֹכְתּוֹ
אִז פֶּאָר זִיין גּוֹטֵס -
זאת הִבְחִינָה הִיא מֵעֵין
עוֹלָם הַבָּא דָאס אִז
אֲבִיסָל פֿון דִּי טַעַם
וְאִס מֵעֵין שְׁפִירֵט אֵין
עוֹלָם הַבָּא.

דָּעַר רַבִּי בְּרַעֲנָגֵט א
רָאָ' אִז א מַעֲנִיטֵשׁ
דֶּאָרף וּוִיִּסָּן אִז אֲלַעַס
וְאִס גִּיט אַרִיבֶּעַר
אויף אִים אִז נָאָר פֶּאָר
זִיין טוֹכָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב
אִזוּי ווי עֵס שְׁטִיט
(תְּהִלִּים נו, יא): 'בְּתוֹךְ' ה'
אֲחֵלֵל דְּבָר' ווען דָּעַר
אִיבֶּעַרשְׁטֶער פִּירֵט
זיך צו מִיר מִיט מִדַּת
הַרְחָמִים (שֵׁם הוֹי"ה
וּוִיזֵט אויף רַחֲמָנוּת) -
לויב אִיךְ אִים, 'בְּאַלְקִים
אֲחֵלֵל דְּבָר' און ווען
דָּעַר אִיבֶּעַרשְׁטֶער

פִּירֵט זיך צו מִיר מִיט מִדַּת הַדִּין (שֵׁם
אֲלָקִים וּוִיזֵט אויף דִּין) - לויב אִיךְ אִים.
זֹאת הִבְחִינָה ווען מֵעֵין וּוִיִּסָּט אִז אֲלַעַס
וְאִס דָּעַר אִיבֶּעַרשְׁטֶער טוט אִז

גוט - הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא דָאס אִז אֲבִיסָל
פֿון דִּי טַעַם וְאִס מֵעֵין שְׁפִירֵט אֵין עוֹלָם
הַבָּא. דָּעַר רַבִּי בְּרַעֲנָגֵט א רָאָ' אִז דָאס
אִז עוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרֵנוּם
לְבָרָכָה אִזוּי ווי דִּי

ד

הִיילִיגֶע חֲכָמִים זָאָגן
(פְּסָחִים ג.) אויפֿן פֿסוק
(זִכְרֵי יד, ט): 'בֵּינִים תְּהוּא'
אֵין יַעֲנֵם טָאָג ווען
מְשִׁיחַ וועט קומען,

'הִנֵּה ה' אֶחָד' וכו' וועט
דָּעַר אִיבֶּעַרשְׁטֶער זִיין
אִינִצִּיג, וְהִקְשׁוּ פֶּרַעֲגֵט
דִּי גִמְרָא: 'זְכִי הָאִידְנָא
לֹא הוּא אֶחָד' אִז דָּעַן
דָּעַר אִיבֶּעַרשְׁטֶער

הִינֵט נִישֵׁט אִינִצִּיג?
וְתַרְצוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרֵנוּם
לְבָרָכָה עֲנִטֵּפֶּעַרֵט דִּי
גִמְרָא: 'הָאִידְנָא' אֵין דִּי
הִינֵטִיגֶע טַעַם מְבָרְכִין
עַל הַטּוֹבָה' ווען עֵס
גִיט גוט מֵאכֵט מֵעֵין דִּי
בְּרָכָה: 'הַטּוֹב וְהַמְּטִיב',
בְּרוּךְ אַתָּה ה' הַטּוֹב
וְהַמְּטִיב - גַּעֲלוּיבֵט
בִּיסְטוּ בִּאשְׁעֶפֶּעַר, דו
בִּיסְט גוט און דו טוֹסֵט
גוטס, 'וְעַל הַרְעָה' און
אויף שְׁלַעַכְטֵס מֵאכֵט
מֵעֵין דִּי בְּרָכָה: 'דִּין

אַמֶּת, בְּרוּךְ אַתָּה ה' דִּין אַמֶּת - גַּעֲלוּיבֵט
בִּיסְטוּ בִּאשְׁעֶפֶּעַר וְאִס דו טוֹסֵט אֲלַעַס
רִיכְטִיג און אַמֶּת' דִּיג, 'וְלַעֲתִיד' אָבֶּעַר ווען
דִּי גֵאָוֶלֶה וועט זִיין - 'בְּלֹא הַטּוֹב וְהַמְּטִיב',

לְשׁוֹן רַבֵּנוּ, זְכָרֵנוּ לְבָרָכָה
אָנְכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית
עַבְדִּים (שְׁמוֹת כ)

א בְּשֹׂאדָם יוֹדַע שְׂכַל
מֵאֲדַעְוֵתָיו הֵם לְמוֹכְתּוֹ,
זאת הִבְחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם
הַבָּא, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים נו):
"בְּה' אֲחֵלֵל דְּבָר בְּאַלְהִים אֲחֵלֵל
דְּבָר".

זֹאת הִבְחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם
הַבָּא, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ, זְכָרֵנוּם לְבָרָכָה (פְּסָחִים
ג.): 'בֵּינִים תְּהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד'
וְכו', וְהִקְשׁוּ: 'זְכִי הָאִידְנָא לֹא
הוּא אֶחָד'? וְתַרְצוּ חֲכָמֵינוּ,
זְכָרֵנוּם לְבָרָכָה: 'הָאִידְנָא
מְבָרְכִין עַל הַטּוֹבָה הַטּוֹב
וְהַמְּטִיב, וְעַל הַרְעָה דִּין אַמֶּת,
וְלַעֲתִיד בְּלֹא הַטּוֹב וְהַמְּטִיב',

וועט מען נאר מאכן די ברכה פון הטוב והמטיב, שיהיה שם השם עם וועט זיין דער שם הוי"ה וואס ווייזט אויף תסדים, ושם אלקים און דער שם אלקים וואס ווייזט אויף דינים -

אחדות אחד איינס; עם וועט זיין אלעס איינס, אלע וועלן וויסן אז עם איז נישטא קיין אונטערשייד צווישן גוטס און שלעכטס, אלעס איז גוט. אזוי איז אויך מיט דער וואס לעבט שוין יעצט מיט די מחשבה, ער ווייסט אז אלעס וואס פאסירט מיט אים איז גוט, סיי גוטס און סיי שלעכטס איז נאר פונעם אייבערשטן און עם איז נאר פאר זיין טובה; דער שפירט שוין יעצט דאס וואס מען וועט

שפירן אין עולם הבא.

ב.

וזאת הבחינה צו קענען זוכה זיין צו דעם; וויסן אז אלעס וואס גייט אריבער אויפן מענטש איז נאר גוט, אי אפֿשר להשיג צו דעם קען מען נישט צוקומען - אלא בשמעהל בחינת מלכות דקדשה נאר אז מען ברענגט צוריק די מלכות פונעם אייבערשטן, מהגלות מבין העבובים וואס איז פארפאלן געווארן צווישן די פעלקער. בי עכשו ווייל יעצט

אין גלות, המלכות והממשלה להעבובים זעט זיך אויס ווי די פעלקער פירן אלעס און מאכן אלעס, מען רעדט נישט פון באשעפער, און ווען עפעס פאסירט זאגט מען אז דאס האט

צוטון מיט די פירער פון די לענדער, מען געבט די מלכות פאר זיי, און דאס אליין איז דער גלות, אז מען פארגעסט פונעם אייבערשטן, ובשביל זה און וויבאלד מען געבט זיי די מלכות, עם זעט אויס ווי זיי פירן אלעס - נקראים עבודת אלילים - שלהם ווערן אנגערופן זייערע עבודה זרה'ס, בשם אלהים מיטן נאמען 'אלהים', בי יונקים ווייל זיי ציען זייער כח, צו ווערן אנערקענט אלץ קעניגרייך, מבחינת

מלכות הנקרא אלקים פון די מלכות וואס ווערט אנגערופן אלקים; מענטשן מאכן זיי פאר אן אפגאט, מען געבט זיי די ממשלה, מען רעדט זיך איין אז זיי מאכן, זיי טוען און זיי פירן. דער רבי ברענגט א רא'י אז מלכות ווערט אנגערופן אלקים, כמו שכתוב אזוי ווי עם שטייט (תהלים עד, יב): 'אלקים' דער אייבערשטער, 'מלכי' איז מיין קעניג, 'מקדם' פון אייביג.

כל זמן דער מענטש האלט אז די מלכות און דאס פירערשאפט ליגט אין די

שיהיה שם ה' ושם אלקים אחדות אחד:

ב וזאת הבחינה אי-אפשר להשיג, אלא בשמעהל בחינת מלכות דקדשה מהגלות מבין העבובים, בי עכשו המלכות והממשלה להעבובים, ובשביל זה נקראים עבודת אלילים שלהם בשם אלהים, בי יונקים מבחינת מלכות הנקרא אלהים, כמו שכתוב (תהלים עד): "אלהים מלכי מקדם".

אייבערשטן - אלא על ידי ודוי דברים נאר אויב מען דערציילט אלע זינד וואס מען האט געזינדיגט - לפני תלמיד חכם פארן צדיק. ווייל ווען א מענטש זינדיגט איז

דאס נאר ווייל ער לאזט אפ דעם אייבערשטן, ער מיינט אז דער אייבערשטער איז נישט מיט אים און דער אייבערשטער זעט נישט וואס ער טוט. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (קידושין לא.): 'כל העובר עברה בסתר' ווער עס טוט אן עברה באהאלטענערהייט - כאילו דוחק רגלי

שכינה' איז אזוי ווי ער שטופט אנוועק דעם אייבערשטן, ווי דער רבי רופט עס אן - ירית המלכות דקדשה בין העבונם; אויב אבער וואלט דער מענטש געוויסט אז דער אייבערשטער געפינט זיך נעבן אים און זעט אלעס וואס ער טוט - וואלט ער נישט געזינדיגט, און ווען מען גייט צום צדיק, מען איז זיך מתודה פארן צדיק, על ידי זה דורך דעם - מתקן ומעלה פאררעכט ער און ער ברענגט צוריק, בחינת מלכות לשדשה די מלכות צום אייבערשטן; ווייל ווען מען איז זיך מתודה פארן צדיק פאלט אויפן מענטש א שפלות, מען הויבט אן שפירן דער אייבערשטער איז דא, דער אייבערשטער פירט די גאנצע וועלט, מען אנערקענט אז די מלכות געהערט צום אייבערשטן.

הענט פון די פעלקער, איז ביי אים דא א חילוק פון גוטס און שלעכטס, וכשמעלין בחינת מלכות מבין העבונם און ווען דער מענטש נעמט ארויס די מלכות פון די

גוים, ער ווייסט אז דער אייבערשטער פירט דער וועלט און אלעס איז ער, אזי נתקנים ווערט מקוים וואס שטייט אין פסוק (שם מז, ח): 'בי מלך כל הארץ אלקים' דער אייבערשטער איז קעניג אויף די גאנצע וועלט, מען ווייסט אז וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט.

דער הייליגער רבי

לערנט אונז א וועג אז אפילו מיר פשוט'ע מענטשן זאלן אויך זוכה זיין צו די מדריגה וואס צדיקים לעבן דערמיט, נישט וויסן קיין אונטערשייד צווישן גוטס און שלעכטס, דורכדעם וואס מען נעמט ארויס די מלכות פון די גוים און מען קערט איר צוריק צום אייבערשטן; מען אנערקענט אז די נייעס וואס פאסירט און אזוי אויך יעדע זאך אין דער וועלט, אלעס קומט פונעם אייבערשטן.

ג.

ודוי דברים

יעצט גייט דער רבי זאגן ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו אויפהייבן די מלכות צום אייבערשטן. ואי אפשר להשיב המלוכה מען קען נישט צוריק געבן די מלוכה להקדוש ברוך הוא פארן

דער רבי ברענגט א רא"י אז דורך ודוי דברים קערט מען צוריק די מלוכה צום אייבערשטן. וזהו פרוש דאס איז די אפטייטש וואס שטייט אין פסוק (הושע יד, דאס וואס זעט אויס דינים - שם אלקים - זאל ווערן שם הוי"ה, מען וועט אנערקענען אז דאס איז אויף רחמנות. [דאס איז אויף מרומז אין פסוק, ווייל

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מכות יא.) 'דיבור לשון קשה', דברים איז א לשון פון דינים און דורך ודוי דברים נעמט מען די שוועריקייטן 'דברים' און - 'ישובו אל הוי"ה' עס ווערט אויף גוט], הינו בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אז 'בתו"ה אהלל דבר' ווען דער אייבערשטער פירט זיך מיט מיר מיט מדת הרחמים - לויב איך אים, 'באלקים אהלל דבר' און ווען דער אייבערשטער פירט זיך מיט מיר מיט מדת

הדין - לויב איך אים אויף, הינו שידע שכל מארעותיו בלם לטובתו איך ווייס אז אלעס וואס פאסירט מיט מיר איז פאר מיין גוטס, ויברך על כל הדברים און איך טו לויבן אויף אלעס - הטוב והמטיב די ברכה הטוב והמטיב, אז אלעס איז לטובה, צום גוטן.

ד.

וואס מיינט דעת?

ובשידע כל זאת און ווען א מענטש ווייסט דאס, אז אלעס וואס גייט אריבער אויף אים איז נאר פאר זיין

וזהו פרוש (הושע יד): "קחו עמכם דברים", וזהו ודוי דברים, זה בחינת מלכות, כמו: 'דבר אחד לדור' (סנהדרין ח,.) 'דבר', לשון מנהיג ומושל. "ישובו אל ה'", שיתקנו ויעלו את הדברים, את בחינת מלכות, בחינת אלהים אל ה', הינו בנ"ל: "בה" אהלל דבר, באלהים אהלל דבר", הינו שידע, שכל מארעותיו בלם לטובתו, ויברך על כל הדברים הטוב והמטיב:

ד ובשידע כל זאת נקרא ידיעה שלמה, כי עקר

א: 'קחו עמכם דברים' נעמט מיט אייך רייד, וזהו ודוי דברים דאס מיינט מען - זיי זיך מתודה אויף די עבירות וואס דו האסט געטון, אויף טוט די ווארט דברים טייטשן - זה בחינת מלכות פירערשאפט, כמו אזוי ווי מיר געפינען, דער אייבערשטער זאגט (סנהדרין ח,.) 'דבר אחד לדור' איין פירער דארף זיין פארן דור, 'דבר', לשון מנהיג ומושל דאס ווארט דבר איז א לשון פון פירערשאפט; דאס זאגט דער פסוק: 'קחו

עמכם דברים' זייט אייך מתודה פארן מנהיג, דאס איז דער צדיק, און מיט דעם וועט מען צוריק געבן די מלכות צום אייבערשטן, אזוי ווי עס שטייט ווייטער אין פסוק: "ישובו אל ה'", דאס הייסט שיתקנו ויעלו את הדברים עס וועט פארראכטן ווערן את בחינת מלכות, די מלכות - וואס ווערט אויף אנגערופן מיטן לשון דברים, ושובו אל ה' - וועט זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, און אזוי איז מען זוכה צו וויסן אז אויף די שלעכטס איז גוט, בחינת אלקים, אל תו"ה, אז אויך

מֵעַן וועט אויף אַלעס זאָגן הטוב והמטיב,
מֵעַן וועט וויסן אז אַלעס וואס דער
אייבערשטער טוט - איז נאר גוט.

דער רבי ברענגט אַ ראָי' אז דאס איז
מְרוּמָז אינעם פֿסוק
אַלִּיין. וְזֶה און דאס איז
די טייטש פון 'הוֹי' -
שם הוֹי"ה וואס ווייזט
אויף רחמים, 'אַחַד' איז
איינס, ווען עס גייט דיר
גוט זאלסטו וויסן אז
דאס קומט פון 'אַחַד'
יחיד ומיוחד, פונעם
אייבערשטן, 'ושמו'
דער רבי טייטשט די
ווארט 'שמו' - ווען עס
גייט דיר נישט גוט, וְזֶה
בְּחִינַת אֱלֹקִים מְלָכוּת
ווען עס איז דא דינים,
איז דאס אויף אַחַד,
פונעם אַחַד יחיד ומיוחד,
פונעם אייבערשטן.
דער רבי ברענגט אַ

ראָי' אז די ווארט שמו איז שם אֱלֹקִים און
אויף 'מְלָכוּת', כְּמוֹ שְׁכָנוּת אַזוי ווי עס
שטייט אין פֿסוק (שמואל ב ח, יג): 'וַיַּעַשׂ דָּוִד
'שם' דוד האט זיך געמאַכט אַ נאָמען, און
עס שטייט דאָרט אז דוד איז געווארן
קעניג, און מְלָכוּת ווערט אָנגערופן
אֱלֹקִים, אַזוי ווי אויבן דערמאנט 'אֱלֹקִים
מְלָכִי' (אות ב').

דער אייבערשטער האט אונז ליב

אַחַד דאס ווארט אַחַד, גִּמְטְרִיא אַחַד
באַטרעפט דרייצן, אַזוי ווי דאס
ווארט אַחַד. דער רבי גייט נאך ווייטער

טובה - נִקְרָא יְדִיעָה שְׁלֵמָה דאס איז די
ספירה פון 'דעת'. ווייל עס איז דא צען
ספירות: כֶּתֶר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה,
תְּפָאֲרֶת, נִצָּח, הוֹד, יְסוֹד, מְלָכוּת; אָבער

דעת איז נישט קיין
ספירה, בִּי עֵמֶךְ הַדַּעַת
הוא אַחֲדוּת שֶׁל חֶסֶד
וּגְבוּרָה נֶאֱרָא אַז מֵעַן
שְׁטַעלְט אִינאַיינעם די
צוויי ספירות 'חֶסֶד' און
'גְּבוּרָה', ווען מֵעַן
ווייסט אז סיי גוטס און
סיי שלעכטס קומט
פונעם אייבערשטן - וְזֶה
נִקְרָא דַּעַת דאס איז די
ספירה פון דעת; הִנֵּנוּ
דאס איז, שְׁלֵא יִחְלַק
זאלסט נישט מאכן קיין
חילוק, בֵּין חֶסֶד ווען עס
גייט גוט, לְדִין און ווען
עס איז שלעכט, וּבִרְדָּה
על כָּל שְׁטַענְדִּיג
זאלסטו דאנקען דעם

אייבערשטן מיט די זעלבע לויב פון 'הטוב
והמטיב', דער אייבערשטער איז גוט און
מאכט גוט פאר אלעמען.

וְזֶה נִקְרָא און דעת ווערט אָנגערופן 'אַחַד'
- איינס, אַזוי ווי עס שטייט אז לַעֲתִיד
לְבוֹא וועט זיין (דברים י"ה ט): 'ה' אַחַד וְשֵׁמוֹ
אַחַד' דער אייבערשטער איז איינער און
זיין נאָמען וועט זיין איינס, כְּמוֹ אַמֶּר חֲכָמִינוּ
זְכוּרָנוּם לְבָרָכָה אַזוי ווי די הייליגע חֲכָמִים
זאָגן (פסחים ג.) שְׁלַעֲתִיד ווען מְשִׁיחַ וועט
קומען, יְהִיָּה וועט זיין, אַחֲדוּת גְּמוּר
אינגאנצן איינס, שִׁיחָה כָּל הַטּוֹב וְהַמְּטִיב

בְּחִינַת דִּין וְרֹאס אִיז דִּינִים - בְּלֵם לְמוֹתֶךָ
אֲלֵעֵס אִיז פֶּאָר דִּי טוֹבָה פּוֹנֵעַס מַעֲנִשׁ,
מִחֲמַת אַהֲבָה פּוֹן גְּרוּיס לִיבִשְׁאָפֶט,
שְׁתַּקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְרֹאס דְּעַר אֵיבֶעֱרֵשׁטֶער
- אֹהֵב אוֹתָהּ הָאֵט דִּיךְ

פֶּאֶרְוֹאס מֵעַן דֶּאֶרְף זִיךְ מִתּוֹדָה זַיִן, אִין אויף פֶּאֶרְוֹאס מֵעַן דֶּאֶרְף דָּאס טוֹן פֶּאֶר אַ תְּלִמִּיד חֲכָם. וְעוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם ווען אַ מֵעֲנָטֵשׁ זײַנדיגט - הֵם עַל עֲצֻמוֹתָיו גֵּיט די

עֲבִירָה אַרײַן אִין די בײַנער, כִּמוּ שְׁפָתוֹב אַזוי ווי עַס שְׁטײט אִין פֶּסוּק (יחזקאל לב, כז):

'וְהָיָה עוֹנוֹתָם' זײַערע עֲבִירוֹת וועלן זַיִן,

'חֲקוֹקָה' אײַנגעקריצט - 'עַל עֲצֻמוֹתָם' אויף

זײַערע בײַנער; די בײַנער פונעם מֵעֲנָטֵשׁ

איז דער עיקר פונעם מֵעֲנָטֵשׁ, די בײַנער איז

די חֲכָמָה פונעם מֵעֲנָטֵשׁ, און אז מֵעַן זײַנדיגט - ווערן אלע

בײַנער חֲרוֹב, די גאַנצע מֵעֲנָטֵשׁ ווערט קאַלע.

וְכָל עֲבִירָה יֵשׁ לָהּ צִרוּף אוֹתִיּוֹת יעדע עֲבִירָה האט אוֹתִיּוֹת, די אוֹתִיּוֹת

וואס שְׁטײט אִין די תּוֹרָה אז מֵעַן זאל נישט טוֹן, וּבְשָׁעֲבֵר אִיזָה עֲבִירָה און ווען

מֵעַן טוט אַן עֲבִירָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם - אַזײַ נחֲקֵק ווערט אײַנגעקריצט, צִרוּף רע עַל עֲצֻמוֹתָיו

א שְׁלֵעֲכָטע צאַמשטעל פון די אוֹתִיּוֹת פון די עֲבִירָה - אויף די בײַנער, דורך די

עֲבִירָה ווערט פֶּאֶרדרייט די אוֹתִיּוֹת. אַזוי ווי דער אַרײַז זאָגט (לְקוּטִי תוֹרָה, סוף פֶּרֶשׁת

קְרוֹשִׁים) שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ הָאֵס געזײַנדיגט אִין די עֲבִירָה פון 'אָוֹב', עַר הָאֵס געפֿרעגט

בײַ די טומאַה פון 'אָוֹב' (שמואל א כח, ד-ט), אויף הָאֵס עַר געזײַנדיגט מיט די עֲבִירָה

פון 'נֹוֹב', עַר הָאֵס אויסגע־הֶרְגָעט די

בִּרְוָה הוּא' א מֵעֲנָטֵשׁ דֶּאֶרְף דֶּאֶנְקען דעם אײַבערשטן, 'בִּזְמַן שְׁהִיסוּרֵין בָּאִים עָלֵיו' ווען עַר גֵּיט אַרײַבער צער און ווייטאג, 'כִּי הִיסוּרִים מוֹשְׁכִין אֶת הָאָדָם לְהַקְדוֹשׁ

בִּרְוָה הוּא' ווייל די צער און ווייטאג

דערנענטערן דעם מֵעֲנָטֵשׁ צום

אײַבערשטן. אַזוי ווי די הײליגע חֲכָמִים

זאָגן (פֶּסָחִים קיח.) אויפֿן פֶּסוּק (תהלים קלו, א):

'הוֹדוּ לָהּ כִּי טוֹב', לויבט דעם

אײַבערשטן, ווייל עַר איז גוט, 'הוֹדוּ לָהּ

שְׁגוֹבָה חוֹבָתוֹ שֶׁל אָדָם בְּטוֹבָתוֹ' לויבט דעם אײַבערשטן אז עַר

שְׁטראַפט דעם מֵעֲנָטֵשׁ נָאָר פֶּאֶר זַיִן גוֹטס, 'עֲשִׂיר בְּשׁוּרוֹ' דעם עוֹשֶׁר שְׁטראַפט

עַר דורך אַוועקנעמען זַיִן אָקס, 'וְאֵת עֲנִי בִשְׂוִי' דעם אַרעמאַן שְׁטראַפט עַר

דורך אַוועקנעמען פון אים זַיִן ציגעלע, 'יָתוֹם בְּבִיצָתוֹ' דעם יתום שְׁטראַפט עַר

מִיטן אַוועק נעמען פון אים זַיִן אַי, 'אַלְמָנָה בְּתַרְגּוּלָתָהּ' און די אַלמָנָה

שְׁטראַפט עַר מִיטן אַוועק נעמען איר הַיִּנְדָּל; מֵעַן דֶּאֶרְף דֶּאֶנְקען דעם

אײַבערשטן אויף די שְׁטראַף וואס עַר בְּרענגט, ווייל אַזוי קומט מֵעַן אַפֿ אלע

עֲבִירוֹת און מֵעַן איז זוכה צו באקומען שְׁכָר בעולם הבא.

ה.

אײַנגעקריצט אין די בײַנער יעצט וועט דער רַבִּי געבן צו פֶּאֶרשטיין

שטאט 'נוב', די שטאט פון די כהנים (שם כב, ו-ג); דורכדעם איז געווארן פון די ווערטער 'אוב' און 'נוב' א שלעכטע צורוף, עס איז געווארן 'אב ובנו'; דער טאטע מיט דער זון דאס איז שאול און יונתן, די צוויי - זענען גע'הרג'עט געווארן אין די מלחמה (שם לא, ב-ה). אזוי אויף האט דער צדיק רבי חיים ויטל אמאל געזאגט פאר זיין רבי דער אריז"ל - אז זיין אקסל טוט אים וויי, האט אים דער אריז"ל געזאגט (שער המצוות, פרשת עקב): דאס קומט ווייל ער האט אויסגעערעדט צווישן מים אחרונים און

ברכת המזון, וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות מב): 'תכף לנטילה' גלייך נאכן זיך וואשן מים אחרונים - 'ברכה' דארף מען בענטשן, מען טאר נישט מפסיק זיין, איז געווארן פון די ווארט 'תכף' א שלעכטע צורוף, עס איז געווארן פון די אותיות 'תכף' דאס ווארט 'כתף' - דאס מיינט די אקסל, און דעריבער טוט אים דאס וויי.

ועל ידי זה מכנים און דורך די עבירה וואס מען טוט - ברענגט מען אריין בחינת הדבור של הלאו הזה שבעבר די אותיות פונעם לאו וואס מען האט געטון - בתוך הטמאה אין די טומאה, הינו דאס

הייסט, שמכנים ער ברענגט אריין, בחינת מלכות דאס קעניגרייך פונעם אייבערשטן וואס זאגט אונז ווי אזוי זיך צו פירן, שהוא בחינת 'דבר אחד לדור' דבר האט צוויי טייטשן, עס מיינט א פירער, אויף איז דאס א לשון פון רעדן, הוא מכנים אותה בתוך העבו"ם, ונותן להם ממשלה ער געבט זיי די כח, און עס ווערט אפגעשוואכט די קדושה; וואלט ווען דער מענטש געווען אינגאנצן באהאפטן צום אייבערשטן, ער וואלט נאר געטראכט פונעם אייבערשטן - וואלט ער געשפירט אזא זיסקייט - אז עס וואלט אויף אים געשיינט די זיסע איינגענעמע ליכטיגקייט פון די שכינה הקדושה, אבער אז מען טוט עבירות - נעמט מען די אותיות פון די הייליגע תורה און מען טראגט עס צו די טומאה.

למשל, אם עבר על דבור של הלאו "לא יהיה לך", אזי מחריב הצרופה הטוב של הדבור, ובונה צרופה רע, ונחלקק געשיינט די זיסע איינגענעמע ליכטיגקייט פון די שכינה הקדושה, אבער אז מען טוט עבירות - נעמט מען די אותיות פון די הייליגע תורה און מען טראגט עס צו די טומאה.

די עבירות זענען זיך נוקם למשל צום ביישפיל, אם עבר אויב ער האט עובר געווען, על דבור אויף די ווערטער, של הלאו פון די לאו (שמות כ, ג): 'לא יהיה לך', מען זאל נישט דינען עבודה זרה - אזי מחריב הצרופה הטוב של הדבור מאכט ער חרוב די גוטע צאמשטעל פון די אותיות, ובונה צרופה רע און בויט א שלעכטע צאמשטעל, ונחלקק

פֶּסוּק (רמקוהו ה, כה):

'עֲוֹנוֹתֵיכֶם' עֲנֹקְעָרַע
זִיגְד - 'הַטּוֹ אֱלֹהִי הָאֵט
צוֹגַעְבְּרַעֲנָגֵט אֵלַע
צְרוֹת; דִּי עֲבִירָה אֵלִיין
אִיז זִיךְ נוֹקֵם אִינַעַם
מְעַנְשׁ. דְּעַר רַבִּי
בְּרַעֲנָגֵט נֶאָךְ אַ רֶאָזִי אַז
דִּי צְרוֹת קוֹמַעַן פֿון דִּי
עֲבִירוֹת, וּבְתִיב אַזִּי ווי
עַס שְׁטִיט אִין פֶּסוּק
(תהלים לד, כב): 'תְּמוֹתַת
רָשָׁע רָעָה' דָּאס
שְׁלַעַכְטֵס וואס דער
רָשָׁע טוט - דָּאס טוט
אִים טוֹיטן.

וְעַל יְדֵי וְדֵי דְבָרִים און
דוּרְכְּדַעַם וואס
מַעַן אִיז זִיךְ מִתּוֹדָה -

יֹצֵא מֵעֲצָמוֹתָיו גִּייעַן אַרִּיס פֿון דִּי ביינער
- הָאוֹתִיּוֹת הַחֲקוּקִים עֲלֵיהֶם דִּי אוֹתִיּוֹת
וואס זַענען אִינגעקריצט אִין זִי, וְנַעֲשֶׂה
מִהֶם און פֿון דִּי אוֹתִיּוֹת ווערט - הַדְּבֹר שֶׁל
הַדּוּדִי דִּי ווערטער וואס מַעַן בַּעַט אַיבער
דַּעַם אַיבערשטן, און דער אַיבערשטער
אִיז מוֹחֵל אויף אֵלַע עֲבִירוֹת. אַזִּי ווי
חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה זָאגן (תורת כהנים פרק
ח, אות ג): 'מִיד שֶׁהֵם מִתּוֹדִים עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם'
ווען מַעַן דַּרְצִיילט דַּעַם אַיבערשטן דִּי
זִיגְד און מַעַן הָאָט חֲרָטָה אויף וואס מַעַן
הָאָט גַּעטוּן - 'מִיד אֲנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם

עֲלֵיהֶם' אִיז זִי דַּעַר אַיבערשטער מוֹחֵל
און עַר הָאָט רַחֲמָנוּת אויף זִי, כִּי הַדְּבֹר
יֹצֵא מֵעֲצָמוֹתָיו ווייל דִּי שְׁלַעַכְטֵע
צאמֶשטעל פֿון דִּי אוֹתִיּוֹת, פֿון דַּעַם לֹאוּ
- גִיט אַרִּיס פֿון דִּי

ביינער, כִּמו שְׁפָתוֹב
אַזִּי ווי עַס שְׁטִיט אִין
פֶּסוּק (תהלים לה, י): 'כָּל
עֲצָמֵי תַאמְרָנָה' אֵלַע
מִייעַע ביינער טווען
לויבן דַּעַם

אַיבערשטן; דִּי ביינער
אֵלִיין לויבן דַּעַם
אַיבערשטן אַז דִּי
שְׁלַעַכְטֵס אִיז פֿון זִי
אַרִּיס, וּמַחְרִיב הַבִּנִּין
וְהַצְרוּף הָרַע און עַס
צַעפֶּאָלֵט דִּי שְׁלַעַכְטֵס,
וּבּוֹנָה מִהֶם מַלְכוּת
דְּקַדְשָׁה און מַעַן קַעַרֵט
צוּרִיק דִּי מַלְכוּת צוּם
אַיבערשטן, דָּאס
הייסט מַעַן ווערט
צוּרִיק נאַנט צוּם אַיבערשטן.

דוּרְכְּדַעַם וואס מַעַן בַּעַט אַיבער דַּעַם
אַיבערשטן, מַעַן דַּרְצִיילט
פֶּאָרן אַיבערשטן אֵלַע שְׁלַעַכְטֵע
מַחֲשָׁבוֹת און שְׁלַעַכְטֵע מַעֲשִׂים - אִיז מַעַן
זוֹכָה צו חֲזִי עוֹלָם הָבָא. אַזִּי ווי דִּי
הייליגַע חֲכָמִים זָאגן (מדרש שוחר טוב תהלים,
נא): 'מִי גֵרָם לְדוֹד שְׂבָא לַחֲזִי עוֹלָם הָבָא',
וואס הָאָט צוֹגַעְבְּרַעֲנָגֵט אַז דוֹד הַמֶּלֶךְ
זַל זוֹכָה זיין צו עוֹלָם הָבָא? 'פִּיו שְׁאָמַר
חֲטָאתִי', זיין מוֹיֵל וואס הָאָט
אַרִּיסְגַּעזאַגט דָּאס וואָרט 'חֲטָאתִי' אִיךְ

הַצְרוּף הַזֶּה עַל עֲצָמוֹתָיו,
וְנוֹקֵם בּוֹ, כִּמו שְׁפָתוֹב
(רמקוהו ה): "עֲוֹנוֹתֵיכֶם הַטּוֹ
אֱלֹהִי", וּבְתִיב (תהלים לד):
"תְּמוֹתַת רָשָׁע רָעָה".

וְעַל-יְדֵי וְדֵי דְבָרִים יֹצֵא
מֵעֲצָמוֹתָיו הָאוֹתִיּוֹת
הַחֲקוּקִים עֲלֵיהֶם, וְנַעֲשֶׂה
מִהֶם הַדְּבֹר שֶׁל הַדּוּדִי, כִּי
הַדְּבֹר יֹצֵא מֵעֲצָמוֹתָיו,
כִּמו שְׁפָתוֹב (שם לה): "כָּל
עֲצָמֵי תַאמְרָנָה", וּמַחְרִיב
הַבִּנִּין וְהַצְרוּף הָרַע, וּבּוֹנָה
מִהֶם מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה.

האב געזינדיגט; ווייל דורך ודוי דברים גייען ארויס אלע עבירות פונעם מענטש, מען הויבט זיך אן שעמען פונעם אייבערשטן און דאס העלפט אז די קומענדיגע מאל זאל מען דאס מער נישט טון.

וזה שאמרו חכמינו, וברונם לברכה (סוטה ז:): 'בשעה שהלכו ישראל במדבר, היו עצמותיו של יהודה מגלגלין עד שאמר משה: "שמע ה' קול יהודה", שבקש משה מתקדוש ברוך הוא, שיזכר ליהודה הנדוי שהתודה, וכן הוי ליה'.

וזה דוקא 'עצמותיו היו מגלגלין, על-שם: "ותהי עונותם חקוקה על עצמותם" (תוספתא ברכות ד, טז): 'מפני מה זכה יהודה' - זה רמז, שבחינת מלכות נתתקן על-ידי ודוי דברים, וזה נעשה על-ידי משה, שזכר משה הנדוי.

וזה דוקא 'עצמותיו היו מגלגלין, על-שם: "ותהי עונותם חקוקה על עצמותם", ועל-ידי הנדוי נתתקן, ועלו כל חר לדוכתיה.

ויהודה און יהודה - זה בחינת מלכות האט זוכה געווען צו ווערן מלך, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (תוספתא ברכות ד, טז): 'מפני מה זכה יהודה' - זה רמז, שבחינת מלכות נתתקן על-ידי ודוי דברים, וזה נעשה על-ידי משה, שזכר משה הנדוי.

ויהודה און יהודה - זה בחינת מלכות האט זוכה געווען צו ווערן מלך, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (תוספתא ברכות ד, טז): 'מפני מה זכה יהודה' - זה רמז, שבחינת מלכות נתתקן על-ידי ודוי דברים, וזה נעשה על-ידי משה, שזכר משה הנדוי.

על ידי משה און דאס ווערט געטון דורך צום אייבערשטן, מען האט מער נישט דעם צדיק משה רבינו; אזוי ווי מיר זעען, שׁוֹכֵר מֹשֶׁה הִדְוִי מֹשֶׁה הָאֵט דַּעֲרַמָּאנְט דִּי ודוי.

דער צדיק איז משה רבינו

כִּי בֶן צְרִיף שִׁתְּהִיָּה הִדְוִי
ווייל עס פעלט זיך

אויס די ודוי זאל זיין -

לִפְנֵי תַלְמִיד חָכָם פֶּאֶרְן

תלמיד חכם, וכל

תלמיד חכם און יעדער

תלמיד חכם, הוא

בחינת משה איז אזוי ווי

משה רבינו, כמו

שאמרו אזוי ווי מיר

געפינען אין גמרא,

ווען איינער זאגט א

שיינע זאך - זאגט מען

אים (שבת קא): **'מֹשֶׁה**

שִׁפּוּר קְאָמַרְתָּ מֹשֶׁה דו

זאגסט זייער גוט, וכו'

שׁוֹכֵר מֹשֶׁה הִדְוִי און

מיט דעם וואס משה

רבינו האט דערמאנט

די ודוי, נעשה איז געווארן, באלו התורה

עבשו לפני משה אזוי ווי יהודה וואלט זיך

יעצט מתורה געווען פאר משה רבינו,

ועל ידי זה נתתן בחינת מלכות און אזוי

איז פאראקטן געווארן די מלכות, ונחרב

הצרות הרע און עס איז ארויס די שלעכטס,

שנחלק על עצמותיו וואס איז געווען

איינגעקריצט אין די ביינער; ווייל ווען

מען איז זיך מתודה, מען דערציילט דעם

אייבערשטן די עבירות און מען שעמט

זיך פון אים - דורכדעם ווערט מען בטל

כִּי בֶן צְרִיף, שִׁתְּהִיָּה הִדְוִי לִפְנֵי

תלמיד חכם, וכל תלמיד

חכם הוא בחינת משה, כמו

שאמרו: **'מֹשֶׁה שִׁפּוּר קְאָמַרְתָּ,**

וכו' שׁוֹכֵר מֹשֶׁה הִדְוִי, נעשה

באלו התורה עבשו לפני

משה, ועל-ידי-זה נתתן

בחינת מלכות, ונחרב הצרות

הרע שנחלק על עצמותיו:

ו וזה בחינת התורה המלכות

לשרשה, כי שרש המלכות

הוא אש, כמו שאמרו חכמינו,

זכרונם לברכה (סנהדרין קא):

'לָמָּה טַעַה נָבִי? שְׂרָאָה שִׁיבָא

אֵשׁ מֵאֲמָתוֹ.'

וזה און דורך זיך

מתודה זיין,

בחינת החזרת המלכות

לשרשה קערט מען

צוריק די מלכות פארן

אייבערשטן, כי שרש

המלכות הוא אש ווייל

מלכות איז פייער, כמו

שאמרו חכמינו זכרונם

לברכה אזוי ווי די

הייליגע חכמים זאגן

(סנהדרין קא): **'לָמָּה טַעַה**

נָבִי? וואס האט

געמאכט נבט זיך

איינערען אז ער איז

קעניג? **'שְׂרָאָה שִׁיבָא**

אֵשׁ מֵאֲמָתוֹ' ווען ער

האט געזען ווי פייער

קומט ארויס פון אים

האט ער געמיינט אז מיט דעם ווייזט מען

אים אז ער איז קעניג, און אז מען איז זיך

מתודה צום אייבערשטן, מען דערציילט

אים אלעס וואס מען האט געטון -

דורכדעם קערט מען צוריק די מלכות אן

צום אייבערשטן, מען הויבט אן

פארשטיין אז אין שום מציאות מבלעדיך

יתברך כלל אלעס איז דער אייבערשטער,

און בכל תנועה ותנועה שם אלופו של

עולם נישטא גארנישט אויסער אים, און

ביים אייבערשטן שטייט דאך (דברים ד, כד):

פסוק: 'כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בְּאֵשׁ, אוֹיֵב הָאָסֶטוּ גַעְזִינְדִּיגְט און דורכדעם גוֹרֵם גַּעְוֵנען אַז די מַלְכוּת איז אָנגַעקומען אין די פֿייער פונעם יֵצֶר הָרַע, קען מען עס נאר פאררעכטן דורך 'תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ' דאס כִּשְׂרִין דורך פֿייער, תַּקִּינוּ עַל יְדֵי אֵשׁ מען קען עס פאררעכטן דורך פֿייער, הִנֵּנוּ וְדוֹי דְּבָרִים לִפְנֵי תַלְמִיד חֶכֶם כֵּ"ל.

פסוק (תהלים לה, כא): 'שׁוֹמֵר כָּל עֲצֻמֹּתָיו' דער אייבערשטער היט זיינע בייער; דער פסוק גייט ארויף אויפן צדיק וואס טוט די מצות פונעם אייבערשטן, דורך אים ווערן באהאפטן די בייער.

וְזֶה פְּרוּשׁ און דאס איז די טייטש וואס עס שטייט אין פסוק (משלי טו, יד): 'חֵמֶת מֶלֶךְ' דער צארן פון קעניג, 'מֶלֶאכִי מוֹת' איז ווי שלוחים וואס טויטן, בִּי חֵמֶתוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא ווייל דער אייבערשטער

צערנט - בְּשִׁבִּיל הַמַּלְכוּת שֶׁהַשְּׁפִיל עַל יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו צוֹלִיב דעם וואס דער מענטש האט דערנידערט די מלכות דורך זיינע עבירות, ווייל מיט דעם וואס מען זינדיגט - שטופט מען אוועק דעם אייבערשטן, דעם אייבערשטן'ס כבוד ווערט פארשעמט, און עס ווערט אונטערגעשטאצט די מלכות, 'וְאִישׁ חֶכֶם' און דער קלוגער מענטש -

'תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ' — תַּקִּינוּ עַל-יְדֵי אֵשׁ, הִנֵּנוּ וְדוֹי דְּבָרִים לִפְנֵי תַלְמִיד חֶכֶם כֵּ"ל.

וְזֶה לְשׁוֹן עֲבָרָה, שֶׁהַצְרוּף שֶׁל עֲבָרָה עוֹבֵר בְּתוֹךְ עֲצֻמֹּתָיו, מַעֲבֵר אֶל עֲבָרָה וּמִצְוָה — לְשׁוֹן הַתַּחֲבֵּרוֹת, בְּשִׁעוּשָׁה חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת שֶׁל מִצְוֹת, (וַיִּקְרָא רַבָּה כ"א): 'אֲזִי נִתְחַבְּרוּ שְׂבָרֵי עֲצֻמֹּתָיו, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב (תהלים ל"ד): "שׁוֹמֵר כָּל עֲצֻמֹּתָיו".

וְזֶה פְּרוּשׁ (משלי ט"ו): "חֵמֶת מֶלֶךְ מִלֵּאכִי מוֹת", בִּי חֵמֶתוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁבִּיל הַמַּלְכוּת שֶׁהַשְּׁפִיל עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו, "וְאִישׁ חֶכֶם

פסוק: 'כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בְּאֵשׁ, אוֹיֵב הָאָסֶטוּ גַעְזִינְדִּיגְט און דורכדעם גוֹרֵם גַּעְוֵנען אַז די מַלְכוּת איז אָנגַעקומען אין די פֿייער פונעם יֵצֶר הָרַע, קען מען עס נאר

פאררעכטן דורך 'תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ' דאס כִּשְׂרִין דורך פֿייער, תַּקִּינוּ עַל יְדֵי אֵשׁ מען קען עס פאררעכטן דורך פֿייער, הִנֵּנוּ וְדוֹי דְּבָרִים לִפְנֵי תַלְמִיד חֶכֶם כֵּ"ל דורך גיין צום צדיק און זיך פאר אים מתודה זיין; דאס איז די איינציגסטע עצה ווי אזוי מען קען אויסלעשן די שְׁלֵעֲכֻטע פֿייער וואס ברענט אינעם מענטש און וויל אים מאכן טון עבירות; דורך גיין צום צדיק, און דער צדיק וועט אים מאכן ברענען צום אייבערשטן.

מצות באהעפטן צום אייבערשטן

וְזֶה לְשׁוֹן עֲבָרָה דאס

איז וואס מען רופט אן זינד מיט די ווארט עבירה, 'עבירה' טייטשט 'דורך', שֶׁהַצְרוּף שֶׁל עֲבָרָה ווייל ווען מען זינדיגט, עוֹבֵר בְּתוֹךְ עֲצֻמֹּתָיו גייט די עבירה אריין אין די בייער, מַעֲבֵר אֶל עֲבֵר דורך און אדורך. וּמִצְוָה און די ווארט מִצְוָה, לְשׁוֹן הַתַּחֲבֵּרוֹת מיינט באהעפטן, (לשון צוּתא), ווען מען טוט מצות ווערט מען באהאפטן

ווייל דאס איז דער עיקר פון קומען צום צדיק; עס פאלט א שפלות, מען הויפט זיך אן שעמען פונעם אייבערשטן, און מען באקומט א שטארקע דביקות צום אייבערשטן.

דער רבי ברענגט א ראז' אז דורכן

קומען צום צדיק ווערט פארצייט די עבירות.

במו שבתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (מכא ז,

יח): 'ועבר על פשע' און דער אייבערשטער

פארגעבט די זינה, 'לשארית' - פֿרעגן די

הייליגע חכמים (ראש השנה יז): וואס מיינט

לשארית? 'למי שמשים עצמו בשירים' פאר דער

וואס האלט זיך קליין, נמצא קומט אויס פון

דעם, אז בשבא לפני תלמיד חכם ווען מען

קומט צום צדיק, ומוציא כל צרופיו לפני התלמיד חכם און מען דערציילט דעם

צדיק אלעס וואס מען האט געטון, וחתלמיד חכם הוא בחינת משה און דער

צדיק איז דאך בטל צום אייבערשטן אזוי ווי משה רבינו, שמשים עצמו בשירים ער

האלט זיך פאר גארנישט, במו שבתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר יג, א): 'והאיש

משה ענו מאד' משה רבינו איז געווען ביי זיך גארנישט, ועל ידי זה נקרא איש חכם

און דעריבער ווערט דער צדיק אנגערופן א חכם, במו שבתוב אזוי ווי עס שטייט

'בפרנה' קען אנוועק נעמען די צארן מיט קלוגע רייד; ווער איז דער קלוגער מענטש? הינו בחינת תלמיד חכם דאס איז דער תלמיד חכם, בחינת משה די צדיקים

וואס ווערן אנגערופן משה; אז מען גייט צו

זיי - הוא יכפר לו ווערן די עבירות פארצייט,

דער צדיק ברענגט אריין אינעם מענטש

הרהורי תשובה, ביז דער מענטש לאזט אפ

אלע שלעכטס.

פאר וואס קומט מען צום צדיק?

ווייל דאס איז דער עיקר וואס מען

איז מקבל ביים צדיק, ענוה וּשפלות (לקוטי

מוהר"ן חלק ב, סימן עב); מען הויפט אן שפירן

'דער אייבערשטער איז דא, מיט מיר, ביי מיר

און נעבן מיר', מען הויפט זיך אן שעמען פאר אים. דאס אלעס באקומט מען ביים

צדיק, אזוי ווי מען דערציילט אז אמאל האבן זיך די תלמידים פון הייליגן בעל

שם טוב זכותו יגן עלינו צאמגעזעצט, זיי האבן געשמועסט פון די מופתים פון

זייער רבי, ביינאכט איז דער בעל שם טוב געקומען אין חלום צו איינע פון די

תלמידים און געפרעגט: "פאר וואס רעדט איר פון מיינע מופתים? פאר וואס רעדט

איר נישט פון די יראת שמים און פון די ענוה וואס עס איז געווען ביי אונז?"

אין פסוק (איוב כח, יב): 'וְהַחֲכֵמָה מֵאֵין תִּמְצָא, [און פון וואנעט קומט די חכמה?]
אויף טייטשט 'מאין' - פון 'גארנישט';
דער פסוק זאגט וְהַחֲכֵמָה 'מאין' תִּמְצָא,

אז אויב מען האלט זיך פאר 'גארנישט' טרעפט מען 'חכמה'. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה דרש'ענען (עין סוטה כא:):
'אין דברי תורה מתקיימין' די תורה האלט זיך נישט, 'אלא במי שמשים עצמו כמי שאינו' נאר ביי איינער וואס האלט זיך ווי גארנישט; ווייל דאס איז דאך די גרעסטע חכמה, צו וויסן אז אלעס איז דער אייבערשטער און איהן בין גארנישט, זיין בטל צו אים; וכו' יש בוח לתלמיד חכם לכפר און דעריבער האט דער צדיק א כח צו פארצייען אלע עבירות,

אייבערשטער און איהן בין גארנישט, זיין בטל צו אים; וכו' יש בוח לתלמיד חכם לכפר און דעריבער האט דער צדיק א כח צו פארצייען אלע עבירות, כמו שנאמר אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי טז, יד): 'וְאִישׁ חָכֵם' דער צדיק וואס איז ביי זיך בטל ומבוטל צום אייבערשטן אזוי ווי משה רבינו - 'יכפרנה' ער קען פארצייען די עבירות.
בטל צום אייבערשטן
ובשביל זה און דערפאר, בשתתפלל משה ווען משה רבינו האט געבעטן, על חטא העגל ביים חטא העגל - אז דער

אייבערשטער זאל מוחל זיין די אידן, אמר האט ער געזאגט (שמות לב, לב): 'אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם' אָדער ביסטו מוחל די אידן, 'וְאִם אֵין' און אויב נישט - 'מַחֲנִי נָא' מעק מיר אויס פון די תורה. דער הייליגער רבי געבט צו פארשטיין, וואס האט משה רבינו געזאגט וואס אין און אויב נישט - מעק מיר אויס? בי זה מן הנמנע ווייל דאס איז נישט מעגליך, שלא יבוא לאדם איהו גדלות אז א מענטש זאל נישט אנהויבן האלטן פון זיך, בששומע ווען ער הערט, שמספרין שבחו ווי מען לויבט אים אויס, כל שבן ווער רעדט נאך, בשמלך גדול ווען א גרויסער קעניג, משבח ומפאר את האדם לויבט אים און רימט אים אויס - אזי בודאי מן הנמנע איז זיכער נישט מעגליך - שלא יבוא לו איהו גדלות עס זאל אים נישט אריינקומען א מחשבה פון זיך גרויס האלטן, אכל צריך לזה בטול כל הרגשותיו וחמדותיו נאר אויב מען איז אינגאנצן בטל ומבוטל פארן אייבערשטן, אזי יכול האדם דעמאלט קען א מענטש פארנעמען - לשמע שבחו צו הערן ווי מען לויבט אים און מען רימט אים, ולא יבוא לו שום גדלות, און ער זאל נישט האבן פון דעם

(איוב כ"ח): "וְהַחֲכֵמָה מֵאֵין תִּמְצָא" (עין סוטה כא:). וְכֹחַ יֵשׁ בָּח לְתַלְמִיד חָכֵם לְכַפֵּר, בְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וְאִישׁ חָכֵם יְכַפְּרָנָה. וּבִשְׁבִיל זֶה, בְּשִׁתְּתַפְּלֵל מֹשֶׁה עַל חַטָּא הָעֵגֶל הָעֵגֶל אָמַר (שְׁמוֹת ל"ב): "אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם, וְאִם אֵין מַחֲנִי נָא." בִּי זֶה מִן הַנִּמְנָע שְׁלֹא יָבֹא לְאָדָם אִיזָה גְדֻלָּתוֹ, בְּשִׁשְׁשׁוּמַע שְׁמִסְפָּרִין שְׁבָחוּ, כֹּל שֶׁבֶן בְּשִׁמְלֶךְ גְּדוֹל מִשְׁבַּח וּמִפָּאָר אֶת הָאֱלֹהִים, אֲזִי בּוֹדֵאִי מִן הַנִּמְנָע, שְׁלֹא יָבֹא לוֹ אִיזָה גְדֻלָּתוֹ, אֲכַל צָרִיךְ לָזֶה בְּטוֹל כֹּל הַרְגָּשׁוֹתָיו וְחִמְדוּתָיו, אֲזִי יָכוֹל הָאֱלֹהִים, לְשִׁמַּע שְׁבָחוֹ, וְלֹא יָבֹא לוֹ שׁוּם גְּדֻלָּתוֹ, בְּמוֹ

קין 'איד', 'ייד', 'מיד',

אלעס איז נאר

אייבערשטער, כמו

משה רבינו ווי משה

רבינו, שראה כתוב

בתורה וואס האט געזען

שטיין אין די תורה:

'וידבר ה' אל משה' דער

אייבערשטער האט

גערעדט צו משה רבינו

(שמות ה, י), 'ויאמר ה' אל

משה' דער אייבערשטער

האט געזאגט צו משה

רבינו (שמות כו, ו), 'וישראל

קוראין בכל יום בתורה

און די אידן ליינען יעדן

טאג אין די תורה -

שבחו של משה דאס

גרוסקייט פון משה

רבינו, והוא בעצמו און

משה רבינו אליין -

מספר להם שבחיו

דערציילט

גרוסקייט, ולא היה

למשה און משה רבינו

האט נישט געהאט -

שום התפארות וגדלות מזה קיין שום

מחשבות פון זיך גרויס האלטן פון דעם,

כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק

(פסוק יב, א): 'והאיש משה ענו מאד' משה

רבינו איז געווען ביי זיך גארנישט, ובודאי

משה רבינו, שראה כתוב

בתורה: 'וידבר ה' אל משה',

"ויאמר ה' אל משה", וישראל

קוראין בכל יום בתורה שבחו

של משה, והוא בעצמו מספר

להם שבחיו, ולא היה למשה

שום התפארות וגדלות מזה,

כמו שכתוב: "והאיש משה

ענו מאד", ובודאי על-ידי

ענותנותו, היה בח ביד משה

לבקר עוון-העגל. כמו

שכתוב: "והאיש חכם ובכרנה".

וזה שמען משה: "ואם אין",

הינו "אם לא תשא

חטאתם", בזה אתה מראה,

שאין לי כל כך עניויות, שאוכל

לבקר להם עוון העגל. בכן

בקשתי "מחני נא", כדי שלא

אכשל בגדלות, שאני רואה

ושומע בכל עת ספור שמי

ושבחי בתורה, כי מי יוכל

עולם 'מחני נא' מעק מיד אויס פון די

תורה - כדי שלא אכשל בגדלות אז איך

זאל נישט צוקומען צו מחשבות פון זיך

גרויס האלטן, שאני רואה ושומע בכל עת

ספור שמי ושבחי בתורה מיט דעם וואס

על ידי ענותנותו איז דאך זיכער אז דורך

זיין מדריגה פון ענוה, היה בח ביד משה

האט משה רבינו געהאט די כח - לבקר

עוון העגל צו פארצייען די חטא העגל, כמו

שכתוב אזוי ווי עס

שטייט (משלי טז, יד):

'ואיש חכם' און א

קלוגער מענטש

'בכרנה' קען פארצייען

די עבירות.

וזה שמען משה און

דאס איז געווען

די טענה פון משה

רבינו צום אייבערשטן

(שמות לב, לב): 'ואם אין'

און אויב נישט, הינו

דאס הייסט, 'אם לא

תשא חטאתם' אויב

וועסטו נישט

פארצייען זייערע

עבירות, בזה אתה

מראה מיט דעם טוסטו

ווייזן - שאין לי כל כך

עניויות אז איך בין נישט

קיין עניו, שאוכל לבקר

להם עוון העגל איך

האב נישט די כח צו

קענען פארצייען די

חטא העגל, בכן בקשתי

בעט איך דיר רבונג של

אייבערשטן, דעריבער האט ער זוכה געווען צו ווערן מלך.

דער רבי ברענגט א רא' אז דורך ענוה איז מען זוכה צו מלכות, כמו שכתוב

אזוי ווי עס שטייט אין

פסוק (תהלים לז, יא):

'וענוים ירשו ארץ' די

וואס האלטן זיך קליין

טוען ירש'ענען ארץ,

וואס מיינט ארץ?

'וארץ' היא דינא

דמלכותא דאס מיינט

מען די מלכות, ארץ

איז די דינים פון די

מלכות, כמו שכתוב

אזוי ווי עס שטייט אין

פסוק (איוב כ, כז): 'וארץ'

און די ערה, 'מתקוממה

לו' וועט אויפשטיין

קעגן אים, צו שטראפן

אויף די עבירות; זעט

מען אז ארץ איז מרמו

אויף די דינים פונעם מלכות, און מען קען

אין דעם פסוק אויף אריינטייטשן דעם

רבינ'ס ווערטער, אז 'ארץ' - די מלכות,

'מתקוממה לו' - שטעלט זיך צוריק אויפן

ריכטיגן פלאץ.

מיט דעם אופן קען מען אויך זייער גוט

אריינטייטשן די אנהויב פונעם

פסוק (איוב, שם): 'יגלו שמים עוונות' - אויב

איינער דערציילט זיינע זינד, ער איז זיך

מתודה פארן אייבערשטן, אדער פארן

צדיק וואס איז נכלל אינעם אייבערשטן -

'והארץ' ווערט די מלכות, 'מתקוממה לו'

צוריק געשטעלט ריכטיג אויפן פלאץ.

אייבערשטן, דעריבער האט ער זוכה פון מיין לויב אין די תורה; בי מי יוכל

לעמד בזה ווייל ווער האלט דען ביי די מדריגה, שישמע ספור שבחו ולא יתנאה

צו הערן ווי מען לויבט

אים אויס - און זיך

נישט גרויס האלטן,

אם לא ענו גדול נאר א

גרויסער עניו, ואם אני

ענו און אויב בין איך

אן עניו, צריך להשתשא

חמאתם דארפסטו

מוחל זיין זייער זינד

(פון חטא העגל), כמו

שכתוב אזוי ווי עס

שטייט (מיקה ז, יח):

'ועובר על פשע'

דער אייבערשטער

פארגעבט די זינד,

'לשארית' פאר די

איבערבלייבונג, וכו',

ווי אויבן געשמועסט,

וואס די הייליגע חכמים דרש'ענען אויף

דעם פסוק, אז די צדיקים וואס האלטן זיי

זענען גארנישט - זיי קענען פארצייען די

עבירות.

זה און דאס איז וואס שטייט אין פסוק

(דברים לג, ה): 'יהי בישרון מלך' משה

האט זוכה געווען צו זיין קעניג, הינו

שמלכות עלה לשרשה ער האט צוריק

געברענגט די מלכות צום אייבערשטן;

משה רבינו איז געווען ביי זיך גארנישט,

ער איז געווען בטל צום אייבערשטן,

און דורך ענוה האט ער זוכה געווען

צוריק צו ברענגען די מלכות צום

ח.

וזהו דאס אלעס איז מרומז אין די ווערטער, שאמרו חכמינו וברונם לברכה וואס די הייליגע חכמים זאגן (סוטה

כא): 'משל לאחד שהיה

מהלך בדרך' א משל,

איינער איז געגאנגען

אויפן וועג, 'באישון

לילה ואפלה' אין די

פינסטערניש פון די

נאכט, 'ומתירא מן

הקוצים' און ער האט

זייער מורא ער זאל זיך

נישט צעשניידן פון די

דערנער, 'ומן הפחתים'

אויף האט ער זייער

מורא פון גריבער, ער

זאל נישט אריינפאלן

אין א גרוב, 'ומחיה

רעה' און פון שלעכטע חיות, 'ומלסטים'

און פון רויבער, 'ואינו יודע באיזה דרך

מהלך' וכו' אויף ווייסט ער נישט וועלכע

וועג צו גיין, זאגט די גמרא: 'נודמנה לו

אבוקה של אור' ער האט געפינען א

ברענעדיגע פאקל, 'נצל מן הקוצין ומן

הפחתים ומן הברקנים' האט ער שוין

נישט קיין שרעק פון די דערנער און פון

די גריבער, ער קען זען וואו צו גיין, אבער

'ועדין מתירא' ער האט נאכאלץ א שרעק,

'מחיה רעה ומן הליסטים' פון חיות רעות

און פון רויבער, 'ואינו יודע באיזה דרך

מהלך', און אויף ווייסט ער נישט וואו צו

גיין, וועלכע וועג איז די גוטע וועג, 'כיון

שעלה עמוד השחר' אבער ווען דער

מארגנשטערן האט אויפגעשיינט, 'נצל

ח וזהו שאמרו חכמינו, וברונם לברכה (סוטה כא):

משל לאחד, שהיה מהלך

בדרך באישון לילה ואפלה,

ומתירא מן הקוצים ומן

הפחתים ומחיה רעה

ומלסטים, ואינו יודע באיזה

דרך מהלך וכו'.

כי זה ידוע, שכל המדות

רעות ותולדותיהן

נמשכין מארבעה יסודות,

שלעכטע מידות, נמשכין מארבעה יסודות,

קומען פון די פיר יסודות: 'אש' - פייער,

'רוח' - לופט, 'מים' - וואסער, 'עפר' - ערד,

וואס די פיר יסודות זענען די פיר

באשעפענישן וואס דער אייבערשטער

האט באשאפן: 'דומם' 'צומח' 'חי' און

'מדבר', וואס די שורש פון די פיר יסודות

זענען באַמַת די פיר אותיות פון דעם שם

הוי"ה וואס איז קעגן די פיר וועלטן

אצילות, בריאה, יצירה, און עשיה נוייל

אויב דער מענטש ניצט זיינע פיר יסודות

פאר הייליגע זאכן, איז ער זוכה נכלל צו

ווערן אינגאנצן אינעם אייבערשטן, און

ער שפירט נאך אויף די וועלט די

געשמאקע זיסע ליכטיגקייט פונעם

באשעפער, וואס מען שפירט אין עולם

מחיה רעה ומן הליסטים, איז ער שוין

געראטעוועט פון די חיות רעות און פון די

רויבער, 'ועדין' אינו יודע באיזה דרך

מהלך', אבער ער ווייסט נאכאלץ נישט

וואו צו גיין, 'הגיע

לפרשת דרכים', ווען

ער קומט אן צו די

פלאץ וואו די וועג

צעשיידט זיך, 'נצל

מכלם' ווייסט ער שוין

וואו צו גיין, ווערט ער

געראטעוועט פון

אלעם.

די שורש פון די פיר

יסודות

כי זה ידוע ווייל דאס

ווייסן אלע, שכל

המדות רעות

ותולדותיהן אז אלע

שלעכטע מידות, נמשכין מארבעה יסודות,

קומען פון די פיר יסודות: 'אש' - פייער,

'רוח' - לופט, 'מים' - וואסער, 'עפר' - ערד,

וואס די פיר יסודות זענען די פיר

באשעפענישן וואס דער אייבערשטער

האט באשאפן: 'דומם' 'צומח' 'חי' און

'מדבר', וואס די שורש פון די פיר יסודות

זענען באַמַת די פיר אותיות פון דעם שם

הוי"ה וואס איז קעגן די פיר וועלטן

אצילות, בריאה, יצירה, און עשיה נוייל

אויב דער מענטש ניצט זיינע פיר יסודות

פאר הייליגע זאכן, איז ער זוכה נכלל צו

ווערן אינגאנצן אינעם אייבערשטן, און

ער שפירט נאך אויף די וועלט די

געשמאקע זיסע ליכטיגקייט פונעם

באשעפער, וואס מען שפירט אין עולם

און אז נישט פון אלע - ליידיט מען פון איינע פון זיי, ומי שרופה לילך בדרך הקדש און ווער עס וויל דינען דעם אייבערשטן, צריך לשפר כל המדות רעות דארף צעברעכן די שלעכטע מידות; נאר אזוי קען מען אנקומען צו די קדושה.

ווי אזוי איז מען זוכה צו צעברעכן די שלעכטע מידות? ויספר לפני התלמיד חכם דורך דערציילן פארן צדיק, הינו ודוי דברים דאס הייסט מאכן ודוי דברים, דערציילן ווי ווייט מען איז פונעם אייבערשטן, וואס פאר א שלעכטע און עקלדיגע זאכן מען האט געטון, און דערציילן פארן צדיק ווי מען האלט אויף דער וועלט, וחתלמיד

חכם און דער צדיק - יפרש ויברר לו דרך וועט אים לערנען א וועג ווי אזוי צו אויסארבעטן און מבטל זיין די שלעכטע מידות, לפי שרש נשמתו לויט זיין שורש נשמה.

ווי אזוי ווערט מען נאנט צום צדיק?

ויש שלש בחינות בהתקרבות לצדיקים עס איז דא דריי וועגן ווי אזוי צו ווערן נאנט צום צדיק, שעל ידי שלש בחינות אלו וואס דורך די דריי וועגן, נתתקן חבל קען מען אלעס פאררעכטן.

הבא]. וידעראום, אויב ער ניצט נישט די פיר יסודות אויף הייליגע זאכן - פאלט ער אריין אין גלות, און שפירט נישט דעם אייבערשטן; פארקערט, ער האט אין זיך אלע שלעכטע מידות

וואס קומען פון די פיר יסודות אש, רוח, מים, און עפר. וואס די שלעכטע מידות קומען מארבע מרות פון די פיר סארט מרה"ס, עס איז דא מרה לבנה, מרה שחורה, מרה ירקה און מרה אדומה, כמובא במשנת חסידים (מסכת הורקה פרק א, אות א) אזוי ווי עס ווערט אויסגעשמועסט אין משנת חסידים, 'עצבות ותולדותיה' די שלעכטע מדה פון זיין דערפיטערט - 'נמשכין מדומם' קומט פון דומם, דאס איז פון די

מרה שחורה - עפר ערה. 'תאוות רעות ותולדותיה' דאס גליסטן צו שלעכטס - 'נמשכין מצומח' קומט פון צומח, דאס איז פון די מרה ירקה - מים וואסער. 'דברים בטלים ותולדותיה' רעדן נארישקייטן - 'נמשכין מחי' קומט פון חי דאס איז די מרה לבנה - רוח לופט. 'נאנה ותולדותיה' זיך גרויס האלטן - 'נמשכין ממדבר' קומט פון מדבר, דאס איז די מרה אדומה - אש פיייער. אלע ליידין פון די שלעכטע מידות; איינער ליידיט פון אלע שלעכטע מידות,

מארבע מרות, כמובא במשנת חסידים: 'עצבות ותולדותיה' נמשכין מדומם, 'תאוות רעות ותולדותיה' נמשכין מצומח, 'דברים בטלים ותולדותיה' נמשכין מחי. 'נאנה ותולדותיה' נמשכין ממדבר. ומי שרופה לילך בדרך הקדש, צריך לשפר כל המדות רעות, ויספר לפני התלמיד חכם, הינו ודוי דברים. וחתלמיד חכם יפרש ויברר לו דרך לפי שרש נשמתו.

ויש שלש בחינות בהתקרבות לצדיקים, שעל ידי שלש בחינות אלו נתתקן חבל.

ואלו הם השלושה בחינות און דאס זענען די דריי וועגן. הבחינה הראשונה די ערשטע וועג - בשרואה את הצדיק ווען מען זעט דעם צדיק, כמו שכתוב אזוי ווי

עס שטייט אין פסוק (ישעיהו ל, כ): 'והיו עיניך רואות את מוריד' דיינע אויגן זאלן זיך צוקוקן צום צדיק; ווייל דאס קוקן אויפן צדיק טוט אויף זייער אסאך. וזאת הבחינה און ווען מען קוקט אויפן צדיק, מכבילת המדות רעות נעמט דאס אנוועק די שלעכטע מידות, הנמשכין משני היסודות וואס קומען פון די צוויי יסודות: דומם צומח עצבות ותולדותיה עס נעמט אנוועק די עצבות, ותאוות רעות און עס נעמט אנוועק דאס גליסטעניש צו שלעכטס. דער צדיק איז אזוי ווי א מאמע

כי צדיק הדור נקרא אם ווייל דער צדיק ווערט אנגערופן מאמע, על שם שהוא מיניק לישראל באור תורתו ווייל דער צדיק געבט

צו זייגן פאר אידישע קינדער דורך די ליכטיגקייט פון זיינע תורות; דער צדיק

ווערט אנגערופן 'מאמע', אזוי ווי א מאמע געבט צו זייגן מילך פאר די קינדער - אזוי געבט אונז דער צדיק פון זיין תורה. ותורה נקראת חלב און די תורה ווערט אנגערופן מילך, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שיר השירים ד, יא): 'דבש וחלב תחת לשונך' האניג און מילך זענען אונטער דיין צונג, וזה אנו רואים בחוש און דאס זעען מיר דאך קלאר, בשתינוק הוא בעצבות ועצלות ווען א קינד איז טרויעריג און פויל, בשרואה את אמו און דאס קינד זעט די מאמע - הוא נתעורר בנריוות גדול לקראת אמו לויפט דאס קינד צום מאמען פלינק, הינו לשרשו ער לויפט צוריק צום שורש. גם אנו רואים בחוש אויך זעען מיר, בשתינוק עוסק בדברי שמות שלו ווען דאס קינד איז פארנומען מיט זיינע נארישקייטן, אף על פי שיש לו תאוה גדולה לזה מיט דעם וואס ער האט א שטארקע תאוה

ובחינה הראשונה: בשרואה את הצדיק, כמו שכתוב (ישעיהו ל): 'והיו עיניך רואות את מוריד'. וזאת הבחינה מכבילת המדות רעות הנמשכין משני היסודות: 'דומם' 'צומח', הינו עצבות ותולדותיה, ותאוות רעות.

כי צדיק הדור נקרא אם, על שם שהוא מיניק לישראל באור תורתו, ותורה נקראת חלב, כמו שכתוב (שיר-השירים ד): 'דבש וחלב תחת לשונך'. וזה אנו רואים בחוש, בשתינוק הוא בעצבות ועצלות, בשרואה את אמו הוא נתעורר בנריוות גדול לקראת אמו, הינו לשרשו. גם אנו רואים בחוש, בשתינוק עוסק בדברי שמות שלו, אף-על-פי שיש לו תאוה גדולה לזה, אף-על-פי בן בשרואה

צו די נארישקייטן, אף על פי בן בשרואה את אמו אפער ווען דאס קינד זעט די

שָׁרַעְקֵט זִיד פֿון די דַּעַרְנַעַר, שְׁהוּא בְּחִינַת צוּמַח דָּאס מײַנט מֶעַן די שְׁלַעכְטֵעַ תַּאֲוֹת וואָס קומען פֿון די יסוד צומַח, וּפְחָתִים' און ער שָׁרַעְקֵט זִיד פֿון לַעֲכַעַר, שְׁהוּא

בְּחִינַת דוּמָם דָּאס מײַנט מֶעַן די תַּאֲוֹת וואָס צײַען זִיד צום מַעֲנֵשׁ פֿון די יסוד דוּמָם; וואָס איז די עֲצָה צו פֿטוּר ווערן פֿון די שְׁלַעכְטֵעַ מִידוֹת וואָס קומען פֿון די קוֹצִים - צוּמַח, און פֿון די פְּחָתִים - דוּמָם, ווי אזוי קען מֶעַן דָּאס מַבְטֵל זײַן? זאָגט דער רַבִּי וּבְשִׁנּוּדָמֶן לֹא אַבּוּקָה שֶׁל אֹרֶז' און ווען ער האט געפֿינען אַ בְּרַענַעֲדִיגֶע פֶּאקל, וואָס איז די פֶּאקל? זֶה תִּלְמִיד חֶכֶם דָּאס מײַנט מֶעַן דַּעַם צִדִּיק, שְׁהוּא אַבִּיק בְּאֹרֶז תְּתוּרָה וְעַל-יָדוֹ נִצּוֹל מִמִּדּוֹת רַעוֹת שֶׁל שְׁנֵי יסוּדוֹת: 'דוּמָם' 'צוּמַח', וְאִז נִצּוֹל מִן הַקּוֹצִים וּמִן הַפְּחָתִים:

דאָן פֿײַער (אזוי ווי אויבן אויסגַעשמוּעֶסט), וְעַל יָדוֹ און דוּרָךְ דַּעַם צִדִּיק, נִצּוֹל ווערט מֶעַן גֶּעראטעוועט, מִמִּדּוֹת רַעוֹת פֿון די שְׁלַעכְטֵעַ מִידוֹת שֶׁל שְׁנֵי יסוּדוֹת דוּמָם צוּמַח וואָס קומט פֿון די יסוּדוֹת דוּמָם און צוּמַח, וְאִז נִצּוֹל מִן הַקּוֹצִים וּמִן הַפְּחָתִים' און אזוי ווערט מֶעַן גֶּעראטעוועט פֿון די דַּעַרְנַעַר און די גְּרִיבַעַר; ווייל דער צִדִּיק שײַנט אַ לִיכְטִיגִיקײט און ווייזט אָנז וואו צו געפֿינען דַּעַם אײַבערשטן,

מאמע, הוא משליך כל תאוותיו אחר בתפיו ווארפט דאס קינד אוועק אלע נארישקייטן, ומושיך את עצמו לאמו און לויפט צו די מאמע.

קוקן אויפן צדיק

נִמְצָא זעען מיר, שְׁנֵת בְּטָלִין הַמִּדּוֹת רַעוֹת אִז עַם ווערט אויס די שְׁלַעכְטֵעַ מִידוֹת, שֶׁל שְׁנֵי יסוּדוֹת פֿון די צוויי יסוּדוֹת, דוּמָם צוּמַח דוּמָם און צוּמַח - עַל יְדֵי הַסִּתְּכָלוֹת פֿני הַצִּדִּיק דוּרָךְ קוקן אויפן צִדִּיק, דָּאס מײַנט מֶעַן לַעַרְנֵעַן דַּעַם צִדִּיק'ס סִפְרִים; ווייל דוּרָךְ דַּעַם וואָס מֶעַן לַעַרְנֵט די תּוֹרוֹת פונעם צִדִּיק - זַעַט מֶעַן דַּעַם פֿנים פֿון צִדִּיק, ווייל אין זײַנע תּוֹרוֹת איז באהאלטן זײַן שֶׁכֶל און זײַן פֿנים

(ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קצב); ווייל קוקן אויפן פֿנים פונעם צִדִּיק

אָן דַּעַם וואָס מֶעַן זאל וויסן וואָס דער צִדִּיק וויל, און וואָס זענען זײַנע עֲצוֹת, דָּאס איז נִישֵׁט 'רֹאֵת פֿני הַצִּדִּיק', מיט דַּעַם האט מֶעַן נאכגיטש קיין שום שײַכוּת מיטן צִדִּיק, מֶעַן קען זִיד גוט אָפֿנאַרן, און דוּרָךְ לַעַרְנֵעַן די סִפְרִים פֿון צִדִּיק ווערט בְּטֵל די שְׁלַעכְטֵעַ מִידוֹת.

וְהוּא דָּאס איז מְרוּמָז אין די ווערטער פֿון די גְּמָרָא: 'וּמִתְנַרָא מִן הַקּוֹצִים' ער

און ברענגט אריין אין אונז א שטארקע
אמונה, און אז מען קוקט אויפן צדיק, דאס
מיינט מען אז מען לערנט זיינע ספרים, זיינע
תורות - ווערט מען געראטעוועט פון
עצבות, עצלות און
תאוות רעות.

פארנוואס דורך געבן

צדקה פארן

צדיק, ווערט פארראכטן

די עבירה פון דברים

בטלים, לשון הרע און

גאווה? בי על ידי דברים

בטלים ולשון הרע, ווייל

דרך רעדן דברים

בטלים און לשון הרע -

כא עניות ווערט מען

ארעם, כמו שכתוב אזוי

ווי עס שטייט אין פסוק

(שמות ד, יט): 'כי מתו כל

האנשים' די מענטשן

וואס האבן דיך

געוואלט הרגענען,

דאס מיינט מען דתן

ואברים - זענען

געשטארבן, און

חכמינו זכרונם לברכה

זאגן (נדרים סד): 'זהו עניות'. דאס מיינט מען

נישט געשטארבן, נאר זיי זענען אלע

געווארן ארעם, וואס דאס איז אזוי ווי

שטארבן. גם בגאווה אויך ווען מען האלט

זיך גרויס, אמרו זאגן די הייליגע חכמים

(קדושין מט): 'סימן לגסות הרוח' א סימן צו

וויסן ווער עס איז א בעל גאווה - 'עניות'

ווער עס איז ארעם, ועל ידי צדקה און אז

מען געבט צדקה - נתעשר ווערט מען

רייך, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה

אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (גטין ט):

הבחינה השניה: הצדקה

שנותן לתלמיד

חכם, שעל-ידי-זה נצול

ממדות רעות של שני יסודות:

'חי' 'מדבר', שהן בחינת 'חיה

רעה ולסמים', שהן דברים

בטלים ונאווה ותולדותיהן.

בי על-ידי דברים בטלים

ולשון הרע, כא עניות,

כמו שכתוב (שמות ד): "כי מתו

כל האנשים", זהו עניות. גם

בגאווה אמרו (קדושין מט): 'סימן

לגסות הרוח - עניות'. ועל-

ידי צדקה נתעשר, כמו שאמרו

חכמינו, זכרונם לברכה (גטין ט):

צדקה פארן צדיק

הבחינה השניה די

צווייטע וועג

נאנט צו ווערן צום צדיק

הצדקה שנותן לתלמיד

חכם אז מען געבט צדקה

פארן צדיק, מיט דעם

ווערט מען גענוטער צום

צדיק, שעל ידי זה און

דרך דעם, נצול ווערט

מען געראטעוועט,

ממדות רעות פון די

שלעכטע מידות, של

שני יסודות חי מדבר פון

די צוויי יסודות חי און

מדבר, שהן בחינת 'חיה

רעה' וואס דאס איז

מרומוז אין די מעשה

אין די גמרא, אז מען האט א שרעק פון

חיות רעות, 'ולסמים' און רויבער, שהן

דברים בטלים דאס מיינט מען רעדן

איבריגע רייד; ווייל מיט וואס איז דער

מענטש מער פון א בעל חי? מיט דעם כח

הדבור, אבער אויב נוצט מען דעם דיבור

פאר שלעכטע זאכן - איז מען נישט מער

ווי א חיה רעה וואס פארציקט, ונאווה

ותולדותיהן אויך ווערט מען געראטעוועט

פון גאווה, דאס איז די רויבער; ווייל ווי

קען מען צוקומען צו בארויבן א צווייטן?

(ישעיהו נח, ז): 'כִּי תִרְאֶה עָרִם וְכִפְתִּיתוֹ וְכוּ' וְוַעֲנַן דּוּ וְוַעֲסַט זַעַן אֵן אַרְעֵמָאן און אים געבן צדקה - 'אָז יִבְקַע בִּשְׁחַר אוֹרְךָ' וועט אויפֿשיינען דער מאָרגנשטערן אויף דיה,

נִמְצָא זַעַט מַעַן, עַל יְדֵי צְדָקָה אַז דִּירְךָ געבן צדקה, נצול ווערט מען געראטעוועט, ממדות רעות פון די שלעכטע מידות, ש'ל שני יסודות פון די צוויי יסודות, חי מדבר חי און מדבר שֶׁהֵם בְּחִינַת 'חַיָּה רְעָה וְלִסְמִי' ווען מען געבט צדקה פארן צדיק ווערט מען געראטעוועט פון די שלעכטע מידות וואס זענען אזוי ווי שלעכטע חיות און רויבער.

גַּעֲבֵן צְדָקָה פֿאַרן צַדִּיק אַיז בַּעֲיָקָר הֶעֱלָפֵן דְּרוֹקֵן דִּי סִפְרִים פֿון צַדִּיק; אַזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט, 'רֵאִית פִּגִּי הַצַּדִּיק' מיינט מען קוקן אין די תורות פון צדיק, אזוי אויף, 'הַצְדָקָה שְׁנוֹתָן לְתַלְמִיד חֻכָּם' אַז מען געבט געלט צו דרוקן די ספרים פון צדיק און אזוי אויף אלעס וואס האט צוטון מיט אריינברענגען דעם צדיק אין די וועלט - ווערט מען געראטעוועט פון די שלעכטע מידות.

יֵד מִתּוֹדָה זִיין פֿאַרן צַדִּיק

הַבְּחִינָה הַשְּׁלִישִׁית דִּי דְרִיטֵע וועג אין הַתְּקַרְבוֹת לַצַּדִּיק - בְּשִׁמְתוּדָה וְדוּי דְּבָרִים לִפְנֵי תַלְמִיד חֻכָּם אַיז וְוַעֲנַן מען

'אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים וְכֵן נִגְזָו וְעֵבֶר וְעֵנְתָד לֹא אַעֲנֶד', 'שׁוּב אִין מִרְאִין לֹא סִמְנֵי עֲנִיּוֹת' אויב אַ מַעֲנִטֵש זַעַט אַז זִיין פֿרִנְסָה אַיז גאַנץ, דָּאס הֵייסַט עַר פֿאַרדִינַט נָאָר וויפֿיל

עַר דָּאָרף צוּם לַעֲבֹן, זַאל עַר געבן פֿון זִיין פֿאַרדִינַט אויף צְדָקָה, וועט אים דער אַייבערשטער הֶעֱלָפֵן עַר זַאל פֿאַרדִינען מַעַר, און אויב דער מַעֲנִטֵש זַעַט אַז עַר פֿאַרדִינַט מַעַר וויפֿיל עַר דָּאָרף פֿאַר זִינע הוצאות, דָּאָרף עַר אַוּדאִי געבן צְדָקָה, אַפִּילוֹ אֵן אַרְעֵמָאן וואס נַעֲמַט צְדָקָה דָּאָרף אויף געבן צְדָקָה, און אויב דער אַרְעֵמָאן וועט געבן צְדָקָה, וועט עַר זוכה זיין אַז עַר וועט מַעַר נִישַׁט זִיין אֵן אַרְעֵמָאן;

זַעַט מַעַן אַז צְדָקָה מֵאָכַט רִיָּה, און לָשׁוֹן הֶרַע און גָּאָה - מֵאָכַט אַרְעֵם; קוּמַט אויס, אַז מַעַן געבט צְדָקָה - נַעֲמַט דָּאס אַוּוּעַק דִּי זאַכן וואס מאכן אַרְעֵם.

וְזִהוּ דָּאס אַיז וואס די גִּמְרָא זָאָגַט: 'בִּיּוֹן שְׁעֵלָה עֲמוּד הַשְּׁחַר' ווען דער מאָרגנשטערן טוט אויפֿשיינען, 'נִצּוּל מַחִיָּה רְעָה וּמִלְּסָמִים' ווערט מען געראטעוועט פון חיות רעות און רויבער; 'עֲמוּד הַשְּׁחַר' דער מאָרגנשטערן - רָמֹז לַצְדָקָה דָּאס ווייזט אויף צְדָקָה, כִּמּוֹ שְׁבָתוֹב אַזוי ווי עַס שְׁטִיט אין פֿסוּק

ווייל ווי נאר מען נעמט אריין אין זיך די יום המיתה ווערט מען בטל צום אייבערשטן, און מען איז זיך מתודה שטענדיג צום אייבערשטער העלפט אים און ווייזט אים די וועג, דעריבער דארף מען זוכן א צדיק וואס ברענגט אריין אין זיינע תלמידים זיי זאלן טראכטן פון אייביגע תכלית, טראכטן פון יום המיתה, אזוי לעבט מען א גאנץ לעבן מיט תשובה.

דער רבי ברענגט א ראז, אז יום המיתה איז מרמז אויף ודוי דברים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (סנהדרין מג:): 'כל המומתין מתדיין' אלע וואס שטארבן - דארפן זיך קודם מתודה זיין, וזה נקרא 'פֿרשֿת דרכים' און דאס ווערט אנגערופן די שייד וועג, בי תלמיד חכם ווייל דער צדיק, מפריש לו דרך ווייזט אים א וועג - לפי שרש נשמתו לויט זיין שורש נשמה, אזי נצול מכלם און אזוי ווערט ער געראטעוועט פון אלע שלעכטע זאכן.

ודוי דברים, ראטעוועט

בי קדם שהתודה ווייל איידער מען דערציילט דעם צדיק אלע זינה, אף

מאכט ודוי דברים פארן צדיק, שעל ידי זה וואס דורכדעם - התלמיד חכם מדרוך אותו בדרך ישר וועט אים דער צדיק ווייזן די גלייכע וועג ווי אזוי זיך צו פירן, לפי שרש נשמתו לויט זיין שורש נשמה; ווייל יעדער איינער האט זיך זיין אייגענע וועג ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, און דער צדיק ווייזט יעדן איינעם זיין וועג לויט זיין שורש נשמה, דער צדיק לערנט אויס ווי אזוי צו לעבן מיט א קלארע אמונה, צו וויסן אז אלעס וואס פאסירט, סיי גוטס און סיי שלעכטס - איז גוט, אלעס איז פאר די טובה פון דעם מענטש.

וזה דאס איז וואס די גמרא זאגט: 'הגיע לפֿרשֿת דרכים' ווען מען איז אנגעקומען צום שייד וועג, איז ער אינגאנצן געראטעוועט געווארן, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוטה, שם) און ווי רש"י געבט צו פארשטיין, דאס מיינט מען 'זה תלמיד חכם ויום המיתה' דעם תלמיד חכם אין די טאג וואס ער ווערט נפטר; זה בחינת ודוי דברים לפני תלמיד חכם דאס איז מרמז מען זאל זיך מתודה זיין פארן צדיק, ווייל 'יום המיתה' רמז על ודוי יום המיתה מיינט צו זאגן דאס מתודה זיין,

תלמיד חכם, שעל ידי זה התלמיד חכם מדרוך אותו בדרך ישר לפי שרש נשמתו.

וזה 'הגיע לפֿרשֿת דרכים', ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (שם סוטה): 'זה תלמיד חכם ויום המיתה', זה בחינת ודוי דברים לפני 'תלמיד חכם'. 'יום המיתה', רמז על ודוי.

כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין מג:): 'כל המומתין מתדיין'. וזה נקרא פֿרשֿת דרכים בי תלמיד חכם מפריש לו דרך לפי שרש נשמתו, אזי נצול מכלם.

בי קדם שהתודה, אף-על-פי

לִיקוּמִי מוֹהֵר״ן און מען מאכט ודוי דברים
לפני הצדיק, מען טראכט 'איך רעד יעצט
צום צדיק און דער צדיק הערט מיך אויס',
ביז מען איז זוכה מען באקומט א קלארע
לויטערע אמונה, מען
הויפט אן שפירן דעם
אייבערשטן, מען שפירט
ווי 'דער אייבערשטער
איז מיט מיר, ביי מיר
און נעבן מיר', מען
שפירט ווי מען קען זיך
אויסרעדן צום אייבערשטן
אליין וואו מען געפינט
זיך, מען הויפט אן רעדן
צום אייבערשטן, זיך
מתודה זיין צו אים].

מ.

זיך נישט איינרעדן אז
מען איז שוין מקורב
וזה און דאס איז, בכל
פעם יעדעס מאל,
שכא אצל תלמיד חכם
וואס מען קומט צום צדיק, ומספר לפניו
כל לבו און מען דערציילט אים אלעס
וואס ליגט אויפן הארץ, מען איז זיך
מתודה אויף אלעס וואס מען האט געטון;
ווייל מען טאר זיך נישט איינרעדן אז מען
איז שוין מקורב צום צדיק, נאר מען דארף
שטענדיג קומען נאכאמאל און דערציילן
נאכאמאל אלעס וואס איז אריבער אויף
אים, וחתלמיד חכם הוא בחינת משה און
דער צדיק איז אזוי ווי משה רבינו, שהוא
בחינת אין ער האלט גארנישט פון זיך, ער
איז בטל ומבוטל צום אייבערשטן, כמו
שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איוב

על פי שהיה אצל התלמיד חכם אפילו ער
איז געווען ביים צדיק און געזען דעם
פנים פונעם צדיק, ונתן לו ממוז און געגעבן
געלט פארן צדיק - עדין אינו יודע ווייסט
ער נאכנישט, באיזהו
דרך הוא מהלך אויף
וועלכע וועג צו גיין, בי
ווייל - (משלי יב, יא): 'יש
דרך ישר לפני איש' עס
איז פארהאן א וועג
וואס זעט אויס גלייך
אין די אויגן פונעם
מענטש, ואחריתה דרכי
מות' און צום סוף איז
עס א וועג וואס פירט
צום טויט, אבל 'בשהגיע
לפרשת דרכים' אבער
ווען מען קומט אן צום
שייד וועג - 'זה תלמיד
חכם' דאס מיינט מען
ווען מען קומט צום
צדיק, 'ויום המיתה' הינו

שהיה אצל התלמיד חכם, ונתן
לו ממוז, עדין אינו יודע באיזהו
דרך הוא מהלך, בי "יש דרך
ישר לפני איש ואחריתה דרכי
מות" (משלי י"ד), אבל 'בשהגיע
לפרשת דרכים' - זה תלמיד
חכם ויום המיתה; הינו ודוי
דברים לפני תלמיד-חכם, אזי
נצול מכלם:

מ וזה בכל פעם שכא אצל
תלמיד חכם ומספר לפניו
כל לבו, וחתלמיד חכם הוא
בחינת משה, שהוא בחינת
אין, כמו שכתוב: "והחכמה

ודוי דברים לפני תלמיד חכם און מען איז
זיך מתודה פארן צדיק - אזי נצול מכלם
ווערט מען פון אלעס געראטעוועט.
ווי אויבן אויסגעשמועסט 'ראית פני
הצדיק' מיינט מען דאס לערנען די
תורה פונעם צדיק, 'צדקה לצדיק' מיינט
מען דאס העלפן דרוקן די ספרים פונעם
צדיק, איז אויך דאס 'ודוי דברים לפני
הצדיק' מיינט מען ווען מען לערנט דעם
צדיק'ס ספרים און מען ווערט נתעורר
לתשובה, זאל מען זיך מתודה זיין אויפן
ספר פון צדיק, [און אזוי פירן זיך אנשי
שלומינו, מען עפנט דעם הייליגן ספר

כח, יב): 'וְהַחֲכָמָה מֵאִין תִּמְצָא' - [און פון וואנעט קומט חכמה?], נאך א פשט: 'וְהַחֲכָמָה' דער צדיק וואס איז פול מיט חכמה, 'מֵאִין תִּמְצָא' ביי אים וועסטו

טרעפן 'גארנישט', דער צדיק איז ביי זיך בטל צום אייבערשטן; און אז מען איז זיך מתודה פאר אים - ועל ידי זה אתה נכלל באין סוף איז דאס אזוי ווי מען איז זיך מתודה פארן אייבערשטן. ווען א מענטש זינדעט - פארלירט ער די אמונה, ער שפירט נישט ווי דער אייבערשטער הערט אים אויס, דערפאר איז אים שווער זיך צו מתודה

זיין פארן אייבערשטן, אבער ווען ער קומט צום צדיק און ער איז זיך מתודה פארן צדיק, וואס דאס איז גרינגער פארן מענטש, ווייל ער זעט דאך דעם צדיק פאר זיינע אויגן; וואס טוט דער צדיק דעמאלט? ער זאגט פארן אייבערשטן: 'רבונו של עולם קוק אן דעם מענטש, ער רעדט צו מיר, ווייל ער זעט דין נישט און ער שפירט דין נישט, הייליגער באשעפער זאל דאס זיין כאילו דער מענטש איז זיך מתודה פאר דיר אליין; אזוי ווערט דער מענטש נכלל אינעם אין סוף ברוך הוא.

וזה בחינת און דאס איז פשט אין די ווערטער וואס שטייט אין זוהר

הקדוש (תיקונים, תיקון כא, תיקון סד): 'וְרָקָא,

דאודריקת לאתר דאתנשילת מתמן' ווארף צוריק די נשמה צו די פלאץ פון וואו זי איז גענומען געווארן, דאס מיינט מען שתחזיר את המלכות זאלסט צוריק

ברענגען די מלכות - לאין סוף צום אייבערשטן; דאס מיינט, זאלסט וויסן און געדענקען אז דער אייבערשטער איז דער קעניג, און ער פירט אלעס, שהוא רצון שבכל הרצונות און נישט וועלן קיין שום זאך, נאר טון די ווילן פונעם אייבערשטן.

באשאפן יש מאין

יעצט זאגט דער רבי, ווי אזוי איז מען זוכה צוריק צו

קערן די נשמה צום אייבערשטן? דורכן דיבור, דורך ודוי דברים, כי המלכות ווייל דאס גרויסקייט פונעם אייבערשטן, שהוא בחינת אותיות הדבורים זעט מען דורך דעם דיבור, אזוי ווי עס שטייט (תהלים לג, ו): 'בְּדַבָּר ה' שָׁמַיִם נִצְּעוּ' מיט די רייד פונעם אייבערשטן איז די וועלט באשאפן געווארן, כל אות ואות אין יעדע איינציגסטע אות - מלכש בה ליגט אין איר רצון השם יתברך דאס ווילן פונעם אייבערשטן, שרצון השם יתברך הנה דער אייבערשטער האט געוואלט, שואת האות אז די אות - יהיה לה תמונה כזו זאל האבן אזא בילד, ואות אחרת און א צווייטע אות - יהיה לה תמונה אחרת זאל האבן א

מֵאִין תִּמְצָא". ועל ידי זה אתה נכלל באין סוף. וזה בחינת: 'וְרָקָא דאודריקת לאתר דאתנשילת מתמן', שתחזיר את המלכות לאין סוף, שהוא רצון שבכל הרצונות.

כי המלכות, שהוא בחינת אותיות הדבורים, כל אות ואות - מלכש בה רצון השם יתברך. שרצון השם יתברך הנה, שואת האות יהיה לה תמונה כזו, ואות אחרת יהיה לה תמונה אחרת. נמצא,

צווייטע בילד, נמצא קומט אויס, שרצונות
אז די ווילן פונעם אייבערשטן, הינו
תמונות אותיות דאס הייסט דאס אויסזען
פון די אותיות - הם התגלות מלכותו יתברך
וועלט מאין פון גארנישט, ליש צו א
וועלט, און אונזער
ארבעט איז צוריק צו
דרייען פון 'יש' צו
'אין', מיר זאלן וויסן אז
יעדע 'יש', יעדע זאך
איז פון 'אין', אין סוף
ברוך הוא; עס איז
גארנישט דא אויף דער
וועלט אויסער דעם
אייבערשטן.

וועלט, און אונזער
ארבעט איז צוריק צו
דרייען פון 'יש' צו
'אין', מיר זאלן וויסן אז
יעדע 'יש', יעדע זאך
איז פון 'אין', אין סוף
ברוך הוא; עס איז
גארנישט דא אויף דער
וועלט אויסער דעם
אייבערשטן.

וועלט, און אונזער
ארבעט איז צוריק צו
דרייען פון 'יש' צו
'אין', מיר זאלן וויסן אז
יעדע 'יש', יעדע זאך
איז פון 'אין', אין סוף
ברוך הוא; עס איז
גארנישט דא אויף דער
וועלט אויסער דעם
אייבערשטן.

וועלט, און אונזער
ארבעט איז צוריק צו
דרייען פון 'יש' צו
'אין', מיר זאלן וויסן אז
יעדע 'יש', יעדע זאך
איז פון 'אין', אין סוף
ברוך הוא; עס איז
גארנישט דא אויף דער
וועלט אויסער דעם
אייבערשטן.

שרצונות, הינו תמונות
אותיות הם התגלות מלכותו
יתברך שמו.

וְכָל אֱלֹהֵי הָרָצוֹנוֹת, הֵינּוּ
הַתְּמוֹנוֹת נִמְשָׁכִין
מִרָצוֹן אֵין סוֹף, שְׂאִין בּוֹ
תְּמוּנָה. וְכָל הַדְּבָרִים וְחַיִּישוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם הֵם מִהָאוֹתִיּוֹת, הֵינּוּ
מִמְּלָכוֹת, כִּי יֵשׁוּת הוּא מַחְמַת
הַמְּלָכוֹת, שְׂרָצָה הַקְּדוּשָׁה
בְּרוּךְ-הוּא שִׁתְּנָלָה מְלָכוֹתוֹ
בְּעוֹלָם, וְעַל יְדֵי זֶה בָּרָא אֶת
הָעוֹלָם מֵאֵין לִישׁ.

וְכָל הָרָצוֹנוֹת, הֵינּוּ תְּמוֹנוֹת
וְכָל הַיִּשּׁוֹת, הֵינּוּ בְּחִינַת
מְלָכוֹת מִקְּבָלִים חַיּוֹתָם מִרָצוֹן
אֵין סוֹף. כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב (מְגִלָּה לֵא):
'כָּכָל מְקוֹם שְׂאֵתָהּ מוֹצֵא
נִדְלָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא',
הֵינּוּ מְלָכוֹתוֹ, הֵינּוּ רָצוֹנוֹת

וְכָל הָרָצוֹנוֹת, הֵינּוּ תְּמוֹנוֹת
וְכָל הַיִּשּׁוֹת, הֵינּוּ בְּחִינַת
מְלָכוֹת מִקְּבָלִים חַיּוֹתָם מִרָצוֹן
אֵין סוֹף. כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב (מְגִלָּה לֵא):
'כָּכָל מְקוֹם שְׂאֵתָהּ מוֹצֵא
נִדְלָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא',
הֵינּוּ מְלָכוֹתוֹ, הֵינּוּ רָצוֹנוֹת

שְׂמוֹ דָּאס אַנטפֿלעקט
אז דער אייבערשטער
איז דער קעניג אויף די
וועלט.

וְכָל אֱלֹהֵי הָרָצוֹנוֹת און
די אלע רצונות,
הינו התמונות דאס
הייסט די בילדער ווי
אזוי די אותיות זעען
אויס - נמשכין מרצון
אין סוף קומט פונעם
אייבערשטן, שאין בו
תמונה וואס האט נישט
קיין שום בילד,
וכל הדברים וחישות
שבעולם און אזוי אויך
אלעס וואס איז דא אין
די וועלט, הם מהאותיות
איז דאס פון די אותיות,
הינו ממלכות פונעם
אייבערשטן וואס האט
געזאגט עס זאל ווערן
א וועלט פון די
ווערטער, פון די
אותיות איז אלעס
געווארן, כי ישות הוא

מחמת המלכות ווייל אלעס וואס איז דא
אויף דער וועלט איז פון דער קעניג פון די
וועלט, שרצה הקדוש ברוך הוא ווייל דער
אייבערשטער האט געוואלט, שיתגלה
מלכותו בעולם אז עס זאל אנטפלעקט

אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אז ביי די זאכן וואס דער אייבערשטער האט באשאפן - דארט ווערט אנפלעקט די ווילן פונעם אייבערשטן, פארוואס יעדע זאך איז אנדערש פונעם צווייטן, "שם אתה מוצא ענותנותו" דארט וועסטו געפינען די ענוה פונעם אייבערשטן, הינו דאס איז, רצון אין סוף, דעם אייבערשטן'ס ווילן, וואס איז מחי' ומנהיג יעדע זאך אין דער וועלט, און דאס איז מען זוכה יעדעס מאל מען קומט צום צדיק און מען איז זיך מתודה פאר אים און מען דערציילט אים אויס אלעס וואס גייט

אריבער, דאן ווערט אויפגעבויט די מלכות פונעם אייבערשטן, מען הויבט אן פארשטיין אז אלעס וואס איז דא אויף די וועלט איז פונעם אין סוף ברוך הוא.

אונעקלייגן דעם 'איד'

וזה בחינת און דאס איז צו וואס די גרויסע צדיקים זענען זוכה, צו התפשטות הנשמות, אזוי ווי עס שטייט (שלקו ערוך אורח חיים סימן צח, סעיף א): 'חסידים ואנשי מעשה' די צדיקים, - "שהיו מתבודדים ומכונים בתפלתם" ביים דאווענען און ביים מאכן התבודדות פלעגן זיי צוקומען צו אזא מדרגה - 'עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמות' אז זיי האבן נישט געשפירט מער זייער גוף, "ולהתגברות

כח השכלי" זיי האבן נאר געטראכט פון אייבערשטן, "עד שהיו מגיעים קרוב למעלת הנבואה" ביז זיי זענען צוגעקומען כמעט צו ווערן א נביא, און צו די מדרגה קען יעדער איינער צוקומען אויב מען קומט צום צדיק און מען איז זיך מתודה, און דער צדיק לערנט אויס ווי אזוי צו קענען צעברעכן די שלעכטע מידות און די שלעכטע תאוות וואס קומען פון די פיר יסודות, און מיט אסאך תפלה והתבודדות איז מען זוכה צו דעם.

שם אתה מוצא ענותנותו, הינו רצון אין סוף.

וזה בחינת התפשטות הנשמות.

להכלל ברצון אין סוף, צריך לבטל את הישות שלו, וזהו שכתוב בזהר (חלק ב' פח), שהסתלקות משה בשבת בשעתא דמנחה, שאו התגלות רצון דרעוין, שהוא בחינת רצון אין סוף, שכל הרצונות מקבלין חיותם ממנו, וזה

בי בשרצה להכלל ברצון אין סוף וייל ווען מען וויל זוכה זיין צו קומען צו די מדרגה נכלל צו ווערן אינעם אייבערשטן, צריך לבטל את הישות שלו דארף מען אנוועק לייגן דעם 'איד', מען דארף זיך אינגאנצן מבטל זיין צום אייבערשטן. וזהו שכתוב בזהר (יתרו פח): דאס איז וואס שטייט אין זהר שהסתלקות משה בשבת בשעתא דמנחה אז משה רבינו איז נסתלק געווארן שבת נאכמיטאג, שאו התגלות רצון דרעוין וואס דעמאלט איז די צייט פון רצון דרעוין, עס איז א ספעציעלע צייט וואס מען קען זוכה זיין צו ווערן בטל צום אייבערשטן, שהוא בחינת רצון אין סוף שכל הרצונות מקבלין חיותם ממנו דאס איז ווען א מענטש וויל נישט קיין שום אנדערע זאך, נאר די איין

זאך - נַכְלָל ווערן אינעם אייבערשטן, וזה
און דערפאר איז משה רבינו נסתלק
געווארן אין אזא הייליגע צייט - מחמת
שְׂבִטֵל מֹשֶׁה כָּל יִשְׁוֹתוֹ ווייל משה רבינו

האט זיך אינגאנצן
אייבערגעגעבן צום
אייבערשטן, און זיך
געהאלטן פאר גארנישט,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אַזוֹי ווי עס

שטייט אין פסוק (שמות
טז, ז): 'וְנַחֲנוּ מֹה' משה
רבינו האט געזאגט, און
מיר זענען גארנישט.

וועלן נאר טון די ווילן
פונעם אייבערשטן
יעצט ברענגט דער
רבי א רא' אז

משה רבינו האט זוכה
געווען ביי זיין
הסתלקות צו נכלל
ווערן אינגאנצן אינעם

אייבערשטן, וזה פרוש
און דאס איז וואס
שטייט (דברים לה, ו):
'וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִיא' מען

האט באגראבן משה רבינו אינעם טאל, זה
בחינת און דאס איז מרמז אויף די מדה פון
'גארנישט', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אַזוֹי ווי עס שטייט

אין פסוק (ישעיהו מ, ד): 'כָּל גֵּיא' א יעדע טאל
- 'יִנְשֵׂא' וועט ווערן דערהויבן; זעט מען
אז א 'טאל' איז א פלאץ וואס האלט זיך

זייער דערנידערט, די תורה זאגט אונז אז
משה רבינו האט זוכה געווען ביי זיין
הסתלקות, צו ווערן בטל ומבוטל צום
אייבערשטן.

מחמת שְׂבִטֵל מֹשֶׁה כָּל יִשְׁוֹתוֹ,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות ט"ו): "וְנַחֲנוּ
מֹה".

וְזֶה פֶּרוּשׁ: (דברים ל"ד): "וַיִּקְבֹּר
אֹתוֹ בְּגִיא" — זֶה בְּחִינַת
אֵין, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיהו מ): "כָּל

גֵּיא יִנְשֵׂא". "בְּאֶרֶץ מוֹאָב" —
זֶה בְּחִינַת מַלְכוּת, שְׁדוּד כָּא
מֹמֹאָב, שְׁנִסְתַּלַּק מֹשֶׁה בְּתוֹךְ
אֵין סוּף, בְּתוֹךְ רְצוֹן

שְׁבִרְצוֹנוֹת, בְּתוֹךְ רְעוּא
דְּרַעוּין, שְׁהוּא בְּחִינַת רְצוֹן אֵין
סוּף, הַמְלֻכָּש בְּרְצוֹנוֹת,
בְּתַמוּנוֹת אוֹתִיּוֹת, בְּבְחִינַת

מַלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "בְּכָל
מָקוֹם שְׁאֵתָה מוֹצֵא גְדֻלָּתוֹ",
הֵינּוּ מַלְכוּת בְּחִינַת רַעוּין, "שֵׁם

אייבערשטן, בתמונות אותיות אזוי אויף
אין יעדע אות און אין יעדע בילד איז
דא דער אייבערשטער, בבחינת מלכות
אז דער אייבערשטער קעניגט אויף די
וועלט, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ אַזוֹי ווי חכמינו
זכרונם לברכה זאגן (מגלה לא): 'בְּכָל מָקוֹם'
אין יעדע פלאץ, 'שְׁאֵתָה מוֹצֵא' וואו דו
טרעפסט, 'גְדֻלָּתוֹ' דאס גרויסקייט פונעם
אייבערשטן, הֵינּוּ מַלְכוּת, בְּחִינַת רַעוּין די
ווילן פונעם אייבערשטן, "שֵׁם אֵתָה מוֹצֵא"

דארט וועסטו געפינען די ענוה פונעם אייבערשטן, און ענוה איז רעוא ווילן, רצון אין סוף דאס ווילן פונעם אייבערשטן, צו די מדרגה האט משה רבינו זוכה געווען צוצוקומען, וויקבר אותו בגיא' משה רבינו איז אנגעקומען צו 'גיא' - ענוה, 'בארץ מואב' - דאס איז די מלכות, דורך ביטול צום אייבערשטן איז מען מעלה די מלכות, ביז מען קומט אן צו די הויכע מדרגה פון רצון שברצונות, וועלן נאר די ווילן פונעם אייבערשטן; ווייל ווי מער דער מענטש זוכט אויף דעם אייבערשטן, ער בעט און בענקט צו אים - אלץ מער איז ער זוכה אז עס שיינט אויף אים די ליכטיגקייט פון רצון שברצונות.

די קליפה פון פעור

וזה 'מול בית פעור' און דעריבער ליגט משה רבינו אנטקעגן די עבודה זרה פון בית פעור, בי אמרו חכמינו, זכרונם לברכה ווייל די הייליגע חכמים זאגן (מדרש אגדה, ווערט אראפגעברענגט אין תוספות, סוטה יד): 'למה נקרא שמו פעור' פארוואס הייסט די עבודה זרה בית פעור? 'על שם שפוער פיו', ווייל די קליפה וויל כסדר עפענען די מויל רעדן שלעכטס אויף אידישע קינדער, און ווען ער זעט דעם קבר פון משה רבינו

- אנטלויפט זי, בי בשפונמין במלכות ווייל ווען מען רייסט זיך אפ פונעם אייבערשטן, אזוי יש לו בח האט ער א כח, לפער פיו בצרופים רעים צו עפענען דאס מויל און רעדן שלעכטס, אכל משה אבער משה רבינו, שתקן מדת המלכות האט זוכה געווען צו פאררעכטן די מלכות, ער האט אויסגעלערנט און מגלה געווען פאר אלעמען אז דער אייבערשטער מאכט אלעס און טוט אלעס, על ידי זה לא היה יכלת ביד פעור לפער פיו ממילא האט די עבודה זרה זיך נישט געקענט שטארקן איבער אים.

וזה און דאס איז וואס עס שטייט (דברים לה, ו): 'ולא ידע איש' קיין שום מענטש האט נישט געוואוסט וואו משה רבינו ליגט באערדיגט, 'אפילו משה לא ידע' אפילו משה רבינו אליין ווייסט אויך נישט, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (סוטה יד) אויפן פסוק 'ולא ידע איש', אז משה רבינו ווייסט אויך נישט וואו ער ליגט, בי נתבטל לגבי אין סוף ווייל משה רבינו האט זיך אזוי אויסגעארבעט, זיך אינגאנצן מבטל געווען צום אייבערשטן - אז ער איז נכלל געווארן אינעם אייבערשטן, און דעריבער האט ער

אתה מוצא 'רעוא, רצון אין סוף.

וזה 'מול בית פעור', בי אמרו חכמינו, זכרונם לברכה (מדרש אגדה, מובא בתוספות סוטה יד): 'למה נקרא שמו פעור' — על שם שפוער פיו, בי בשפונמין במלכות, אזוי יש לו בח לפער פיו בצרופים רעים, אכל משה שתקן מדת המלכות, על ידי זה לא היה יכלת ביד פעור לפער פיו. וזה: 'ולא ידע איש', אפילו משה לא ידע, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (סוטה יד), בי נתבטל לגבי אין סוף.

זמן מיר לעבן - דארפן מיר זיך צוריק קערן און נישט זיך לאזן אויסגיין, נאר דינען דעם אייבערשטן אויך מיטן גוף, בי הקדוש ברוך הוא רוצה בעבודתנו ווייל

דער אייבערשטער וויל אונזער עבודה, כמו שאומרים אזוי ווי מיר זאגן ביים דאווענען (ראש השנה ויום כפורים): 'ואכית תחלה' און דער אייבערשטער וויל א לויב, 'מנושי עפר' פון שטיקער ערד, 'מקרוצי חמר' און פון אויסגעפארעמטע ליים, ובשכיל זה און דערפאר, צריך שלא ישאר בן קען מען נישט בלייבן מיט די דביקות, אלא עד עת שיבוא הקדוש ברוך הוא בעצמו ויטל נשמתו נאר ווארטן ביז עס וועט קומען די צייט וואס דער אייבערשטער וועט צוריק נעמען די נשמה.

אויפגעפלאמט ביים דאווענען

וזה שאנו רואים און דאס וואס מיר זעען, שלפעמים אז צומאל, נתלהב אדם ווערט א מענטש צופייערט, בתוך התפלה אינמיטן דאווענען, ואומר און ער זאגט, כמה תבות אפאר ווערטער פון דאווענען בהתלהבות גדול מיט א גרויסע ברען, זה דאס נעמט זיך פון דעם, בחמלת ה' עליו וואס דער אייבערשטער האט אויף אים

געקענט שרייבן אין די תורה 'וידבר ה' אל משה', 'ויאמר ה' אל משה'; ער האט נישט געטראכט פון זיך, ביי אים איז געווען אלעס אייבערשטער, דעריבער האט ער די

כח צו מבטל זיין די עבודה זרה פון פער.

וכל זה היה במותו און דאס אלעס איז

געווען ביי זיין הסתלקות; משה רבינו

האט זוכה געווען נכלל צו ווערן אינעם

אייבערשטן ווען ער איז נסתלק געווארן,

אכל בודאי גם בחייו היה לו התפשטות הנשמות

אבער אודאי ביים לעבן האט ער אויך

געהאלטן ביי די מדריגה, והיה מדבק את

עצמו ער האט זיך צוגעקלעבט, באור אין

סוף אינעם אייבערשטן, אכל התפשטות היה

אבער עס איז נישט געווען אינגאנצן, ווייל

וכל זה היה במותו, אכל

בודאי גם בחייו היה לו

התפשטות הנשמות, והיה

מדבק את עצמו באור אין

סוף, אכל התפשטות היה

בבחינת: ותחיות רצוא ושוב.

בי הקדוש ברוך הוא רוצה

בעבודתנו, כמו שפיתוב:

'ואכית תחלה מנושי עפר,

מקרוצי חמר', ובשכיל זה

צריך שלא ישאר בן, אלא עד

עת שיבוא הקדוש ברוך הוא

בעצמו ויטל נשמתו.

וזה שאנו רואים, שלפעמים

נתלהב אדם בתוך

התפלה ואומר כמה תבות

בהתלהבות גדול, זה בחמלת ה' עליו, שנפתח לו אור אין סוף

כל זמן מען לעבט, דארף מען דינען דעם

אייבערשטן אויך מיטן גוף, דער

אייבערשטער וויל מיר זאלן לעבן, מיר

זאלן נישט אויסגיין צו אים פון דביקות,

בבחינת אזוי ווי עס שטייט (יחזקאל א, יד):

'ותחיות רצוא ושוב' די מלאכים וואס ווערן אנגערופן מיטן נאמען 'חיות' - זיי לויפן

טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן און נאכדעם קערן זיי זיך צוריק, אזוי אויך כל

רחמנות, שנפתח לו אז עס עפנט זיך אים
- אור אין סוף א ליכטיגקייט פונעם

אייבערשטן, והאיר לו און עס שיינט אים
די ליכטיגקייט; וואס דאס איז די זיסטע

און איינגענעמסטע זאך

אויף דער וועלט,

ווען א מענטש שפירט

א נאנטקייט צום

אייבערשטן, ובשרואה

אדם ההתנוצצות הזאת,

און ווען דער מענטש

זעט ווי עס שיינט אים

אזא ליכטיגקייט, 'אף

על גב דאיהו לא חוי'

אפילו ער פארשטייט

נישט פון וואו דאס

קומט און וואס דאס

איז, 'מזליה חוי' (מגלה

ג.) ווייסט ער אבער

אז דאס איז זיין

נשמה, תבך נתלהב

נשמתו לדבקות גדול

וואס ווערט אזוי

אויפגעפלאמט, לדבק

את עצמו באור אין

סוף זיך צו באהעפטן

צום אייבערשטן,

ובשעור התגלות אין סוף

און לויט וויפיל ער

שפירט דעם אייבערשטן,

לפי מנין התבות

שנפתחו והתנוצצו לויט וויפיל ווערטער

עס שיינט אים - כל אלו התבות אומר

בדבקות גדול זאגט ער די ווערטער מיט א

גרויסע בענקשאפט צום אייבערשטן,

והאיר לו. ובשרואה אדם

ההתנוצצות הזאת, אף על גב

דאיהו לא חוי מזליה חוי (מגלה

ג.), תבך נתלהב נשמתו

לדבקות גדול, לדבק את עצמו

באור אין סוף, ובשעור התגלות

אין סוף, לפי מנין התבות

שנפתחו והתנוצצו כל אלו

התבות אומר בדבקות גדול

ובמסירת נפשו ובבטול בחזיתיו.

ובשעור שנתבטל לגבי אין

סוף, אזי הוא

בבחינת: "ולא ידע איש",

שאפלו הוא בעצמו אינו יודע

מעצמו.

אבל זאת הבחינה צריך

להיות רצוא ושוב,

בדי שיתקיים ישותו.

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

אזי צריך להראות גם

נמצא בשחוא בבחינת ושוב,

ובמסירת נפשו מיט מסירת נפש, ובבטול
בחזיתיו און מיטן זיך מבטל זיין.

ובשעור שנתבטל לגבי אין סוף און ווען
מען איז זוכה צו אביסל דביקות

צום אייבערשטן, אזי

הוא בבחינת קען דער

מענטש זוכה זיין צו

קומען צו די ביטול פון

משה רבינו, וואס ביי

אים שטייט: 'ולא ידע

איש' קיינער ווייסט

נישט וואו ער ליגט,

שאפלו הוא בעצמו אינו

יודע מעצמו אז אפילו

ער אליין ווייסט אויך

נישט.

ווען מען קערט זיך צוריק

אבל זאת הבחינה

אבער מען

קען נישט בלייבן ביי

די ביטול, נאר מען

דארף צוריק קומען,

צריך להיות רצוא ושוב

מען דארף לויפן אבער

אויך זיך צוריק קערן,

בדי שיתקיים ישותו צו

בלייבן לעבן.

נמצא קומט אויס,

בשחוא בבחינת

ושוב אז אין די צייט

וואס מען קערט זיך

צוריק פון די דביקות, איז דאס נישט ווי

פשוט'ע מענטשן וואס ליגן אין גשמיות,

נאר אזי צריך להראות גם לדעתו מען דארף

אויך ווייזן פארן דעת - וואס מען האט

אויך ווייזן פארן דעת - וואס מען האט

אויך ווייזן פארן דעת - וואס מען האט

אויך ווייזן פארן דעת - וואס מען האט

משיג געווען, בי מתחלה בשעת דבקות ה'יה
נתפסל הדעת ווייל ווען מען איז געווען
אין דביקות האט מען נישט געהאט קיין
דעת, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט 'ולא

ידע איש' קיין שום
מענטש האט נישט
געוואוסט, און ווי דער
רבי האט ערקלערט
דעם מאמר חז"ל אויף
דעם פסוק, אז אפילו
משה רבינו האט אויך
נישט געוואוסט,
וויבאלד ער האט זיך
אינגאנצן מבטל געווען
צום אייבערשטן,
וכשהוא בבחינת ושוב,
ששב (לדעתו) לישותו
אבער ווען מען קערט
זיך צוריק פון די
דביקות, אז שב לדעתו
קערט מען זיך צוריק
צום דעת, וכששב
לדעתו און ווען מען
באקומט דעם דעת - אז
הוא יודע דעמאלט
ווייסט מען, אחדות
האין סוף וטובו אז
דער אייבערשטער איז
אלעס און ער טוט נאר

לדעתו. בי מתחלה, בשעת
דבקות ה'יה נתפסל הדעת,
כמו שכתוב: "ולא ידע איש",
וכשהוא בבחינת ושוב, ששב
(לדעתו) לישותו, אז שב לדעתו,
וכששב לדעתו, אז הוא יודע
אחדות האין סוף וטובו, ואז
אין חלוק בין ה' לאלהים, בין
מדת הדין למדת הרחמים.

בי באין סוף אין שיה, חס
ושלום, שנוי רצון, בי
השנויים אינו אלא בשנוי
התמונות, אבל על-ידי
הדבקות של אדם באין סוף,
ששם אין שנוי רצון, בי שם
רצון פשוט, ואחר-כך נשאר
בו רשימו מאחדות הזאת,
ואחר-כך נעשה בבחינת ושוב,
אזי הרשימו מראה לדעת,
שידע שכלו טוב וכלו אחד:

הרשימו די צייכן וואס איז געבליבן,
מראה לדעת געבט אים צו פארשטיין,
שידע ער זאל וויסן, שכלו טוב אז אלעס
איז גוט, וכלו אחד און אלעס איז איינס,
וואס דאס איז דער עיקר תכלית צו וואס
דער מענטש דארף וועלן צוקומען.

גוטס, ואזי אין חלוק בין ה' לאלקים און
דעמאלט איז נישט קיין חילוק צווישן שם
הנ"ה און שם אלקים, בין מדת הדין ווען
עס איז שלעכט, למדת הרחמים אדער גוט.
בי באין סוף אין שיד חס ושלום שנוי רצון
ווייל ווען דער מענטש איז בטל צום

דין און רחמים

וְזֶה שֶׁאָמַר מֹשֶׁה לְדָוִד און דָּאס האָט
מֹשֶׁה רַבִּינוּ גַעזאַגט פֿאַר זײַן דור

(דברים ה, לה): 'אַתָּה הָרָאיתָ לְדַעַת, כִּי ה', אַז

שֵׁם הַנִּיזָּה בְּרוּךְ הוּא,

שֵׁם הַרְחָמִים - 'הוּא

הָאֱלֹהִים' אִיז דִּי זַעלְבֶּע

ווי שם אלקים, דין; עס

איז נישטא קיין חילוק

צווישן דין און רחמים,

דער באשעפער וואס

פירט זיך מיט רחמנות

אדער מיט דינים - איז

דער זעלבער איין

איינציגער באשעפער,

כי משה הוא בחינת אין

ווייל משה רבינו האט

זיך אינגאנצן מבטל

געווען

אייבערשטן, ודורו

הרבוקים אליו און די

אידן וואס זענען

געווען צוגעקלעבט צו

משה רבינו מיט די

דריי וועגן, ראית פני

הצדיק, געבן צדקה

און ודוי דברים - ראוי

להם לדעת האבן אויך זוכה געווען צו

וויסן אז סיי דין און סיי רחמים איז אלעס

נאר לטובה, הינו להאיר לדעת זיי האבן

זוכה געווען צו א ליכטיגע פארשטאנד,

בחינת אין סוף צו לעבן מיטן אייבערשטן,

בחינת רעוא דרעוין און גארנישט וועלן

נאר איין זאך, טון די ווילן פונעם

אייבערשטן, בחינת 'ה' הוא האלהים'

וְזֶה שֶׁאָמַר מֹשֶׁה לְדָוִד (דברים

ד): "אַתָּה הָרָאיתָ לְדַעַת כִּי

ה' הוּא הָאֱלֹהִים". כִּי מֹשֶׁה

הוּא בְּחִינַת אֵין, וְדָוִד

הַרְבּוּקִים אֵלָיו רָאוּי לָהֶם

לְדַעַת, הֵינּוּ לְהַאִיר לְדַעַת,

בְּחִינַת אֵין סוּף, בְּחִינַת רַעוּא

דְּרַעוּין, בְּחִינַת: ה' הוּא

הָאֱלֹהִים:

וְזֶה פֶּרוּשׁ: אָמַר רַבֵּה בֵּר בֵּר

חֲנָנִי: זִימְנָא חֲדָא הוּה

קְאָזְלִינֵן בְּסַפִּינְתָא, וְחֲזוּינֵן

הַהוּא בּוֹרָא דִּיתְבָּא לִיה

אֲכֻלָּה מִינָא בְּאוּסְיָה,

וְאִידְחוּהוּ מִיָּא, וְשִׁדְיוּהוּ

לְגוֹדָא, וְחֲרוּב מִינִיה שִׁיתִין

מְחֻזִין, וְאֲכֻלוּ מִינִיה שִׁיתִין

מְחֻזִין, וּמְלָחוּ מִינִיה שִׁיתִין

פִּישׁ הָאֵט חֲרוּב

גַּעמאַכט, 'שיתין מחוזין' זעכציג שטעט; די

וואסער האט ארויסגעווארפן די פיש אויף

זעכציג שטעט, 'ואכלו מיניה שיתין מחוזין'

און זעכציג שטעט האבן געגעסן פון די

פיש; זעכציג אנדערע שטעט, נישט די

שטעט וואס זענען חרוב געווארן. 'ומלחו

מיניה שיתין מחוזין' און אנדערע זעכציג

שטעט זענען געקומען און געזאלצן די

וויסן אז אפילו ווען עס איז דא דינים, עס

זעט אויס ווי שלעכט - איז דאס נאר

רחמים.

רַבֵּה בֵּר בֵּר חֲנָנִי

וְזֶה פֶּרוּשׁ, 'אָמַר רַבֵּה

בֵּר בֵּר חֲנָנִי' רַבֵּה

בֵּר בֵּר חֲנָנִי האָט

געזאַגט, 'זִימְנָא חֲדָא'

אֵייןמאַל, 'הוּה קְאָזְלִינֵן

בְּסַפִּינְתָא' בֵּין אֵיךְ

געפֿאַרן מיט א שִׁיף,

'וְחֲזוּינֵן' און אֵיךְ האָב

געזען, 'הַהוּא בּוֹרָא' א

פִּישׁ, 'דִּיתְבָּא לִיה' וואָס

איז אַיִס אַרײַנגעגאַנגען,

'אֲכֻלָּה מִינָא' א קלײַנע

קריכער, 'בְּאוּסְיָה' אין

זײַנע גאָז לעכער, און די

פִּישׁ איז געשטאַרבן,

'וְאִידְחוּהוּ מִיָּא' און די

וואָסער האָט איר

ארויסגעשטופט, 'וְשִׁדְיוּהוּ

לְגוֹדָא' און איר

ארויסגעוואָרפֿן אויף

די טריקעניש, 'וְחֲרוּב

מִינִיה' און די טויטע

פִּישׁ האָט חֲרוּב

לְקַחוּ שֶׁמֶן תֵּלֶת מֵאָה גֵרְבִי: תוֹה מְנַסְרִי. לְבָנוֹת
מַעֲצָמוֹת הִדָּג אוֹתָן מַחוּזֵי שְׁהַפִּיל:

פְּרוּשׁ יַעֲצֹט גֵּיט דָּער רַבִּי צִאמְפֿלֶעכְטֵן
דִּי גֵאנְצֶע תּוֹרָה אִין דָּאס אַרִיגִילִיגֵן

אִין דִּי ווערטער פון

רַבֵּה בֵּר בֵּר חֲנָה. דָּער

רַבִּי הָאָט אָנז

דֶּערצײלֶט (חיי מוֹהֵרִין,

סימן ה), רַבֵּה בֵּר בֵּר חֲנָה

איז גַּעקומען צו אים

און אים פֿאַרגעהאַלטן:

‘מִדּוּע’ פֿאַרוואָס, ‘אִינוֹ

מִשִּׁים לֵב לְהַמָּאָרִים

שְׁלוֹ’ עַר לִיגֵט נִישֵׁט צו

הַאַרְץ צו זײַנע

ווערטער, ‘וּבְקֹשׁ אוֹתוֹ

עַל זֶה שִׁישִׁים לְבוֹ

עֲלֵיהֶם’ עַר הָאָט אִים

גַּעבֶּעטֵן עַר זָאל צוֹלִיגֵן

הַאַרְץ צו זײַנע

ווערטער, ‘וְהוּא יִגְלֶה

לוֹ בָּהֶם חֲדוּשִׁים

נִפְלָאִים וְנוֹרָאִים’ און

עַר וועט אִים אַנטפֿלעקן

וואונדערליכע זאַכן.

מַמְלִיךְ זײַן דָּעם אײַבערשטן

סְפִינָה דָּאס וואָרט

סְפִינָה - לָשׁוֹן

חֲשִׁיבוֹת אִיז א לָשׁוֹן פון

חֲשִׁיבוֹת, (אזוי ווי

אויסגעשמועסט אויבן

אִין סִימָן א’, לָשׁוֹן ספון

וְחִשּׁוֹב (וכו’), בְּחִינַת

פִּישׁ, ‘וּמֵלֵאוּ מִחַד גִּלְגָּלֵא דְעִינֵא’ און זײ
הָאָבן אָנגעפֿילט פון אִיין אויג - ‘תֵּלֶת

מֵאָה’ דִּרְי הונדערט ‘גֵּרְבִי מִשְׁחָא’ פֿעסער
אויג, ‘וְכִי תִדְרֹן’ און ווען אִיךְ בֵּין צוֹרִיק

גַּעקומען, ‘לְבַתֵּר תִּרְיִסֵּר

יִרְחִי שְׁתֵּא’ נאך צוועלף

חֲדָשִׁים, ‘חֲזִינִי’ הָאָב אִיךְ

גַּעזען, ‘דִּתוּחָ קֵא מְנַסְרִי’

אז זײ הָאָבן גַּעשְׁנִיטֵן,

‘מִנְרַמִּיָּה’ פון דִּי בֵינִיעֵר,

‘מִטְּלֵלֵתֵא’ בֵאלקאַנען,

‘וְיַחֲבִי לְמַבְנִינְהוּ’ און

מֵעַן הָאָט אָנגעהויבן

בויען, ‘הִנֵּךְ מַחוּזִי’ דִּי

שְׁטעט וואָס דִּי פִישׁ

הָאָט חֲרוּב גַּעמאַכט

(בְּכֵא בְּתָרָא עג:).

רִשְׁבִּי״ם:

פּוֹרָא. דג: אַבְלֵא מִינֵא.

שְׂרִץ קָטָן: בְּאוֹסְפִיָּה.

בְּנַחֲרֵיו שֶׁל דֵּג נִכְנֵם הַשְּׂרִץ:

וְאִידִּחוּהוּ מִיָּא. הִדִּיחוּהוּ

הַמִּים וְהַשְּׁלִיכוּהוּ לִבְּשָׁה

כְּדָרְךָ יָם, שְׂאִינוֹ סוֹבֵל

דְּכָר מֵת: חֲרָבוֹ מִינִיָּה

שִׁיתִּין מַחוּזִי. שֶׁהַשְּׁלִיכוּהוּ

הַמִּים עַל שִׁשִּׁים כְּרִים

וְשִׁבְרֵן בָּלָם, שֶׁהָיָה גְדוֹל

כָּל כָּד: וְאַבְלוֹ מִינִיָּה

שִׁיתִּין מַחוּזִי. בַּעֲדוֹנוֹ

לַח: וּמִלְּחוֹ מִינִיָּה שִׁיתִּין

מַחוּזִי. אַחֲרֵים, שֶׁהָיָה

רְחוּקִין מִשָּׁם, מִלְּחוֹ מִינִיָּה

וְנִשְׁאַוּהוּ לְמִקּוֹמָן: מִחַד

גִּלְגָּלֵא דְעִינֵא. מִגִּלְגָּל עִינוֹ

מַחוּזִי, וּמֵלֵאוּ מִחַד גִּלְגָּלֵא

דְּעִינֵא תֵלֶת מֵאָה גֵרְבִי

מִשְׁחָא. וְכִי תִדְרֹן לְבַתֵּר

תִּרְיִסֵּר יִרְחִי שְׁתֵּא, חֲזִינִי

דִּתוּחָ קֵא מְנַסְרִי מִנְרַמִּיָּה

מִטְּלֵלֵתֵא, וְיַחֲבִי לְמַבְנִינְהוּ

הִנֵּךְ מַחוּזִי (בְּכֵא בְּתָרָא עג:):

רִשְׁבִּי״ם:

פּוֹרָא דג: אַבְלֵא מִינֵא שְׂרִץ

קָטָן: בְּאוֹסְפִיָּה בְּנַחֲרֵיו

שֶׁל דֵּג נִכְנֵם הַשְּׂרִץ: וְאִידִּחוּהוּ

מִיָּא הִדִּיחוּהוּ הַמִּים וְהַשְּׁלִיכוּהוּ

לִבְּשָׁה כְּדָרְךָ יָם, שְׂאִינוֹ סוֹבֵל דְּכָר

מֵת: חֲרָבוֹ מִינִיָּה שִׁיתִּין מַחוּזִי

שֶׁהַשְּׁלִיכוּהוּ הַמִּים עַל שִׁשִּׁים

כְּרִים וְשִׁבְרֵן בָּלָם, שֶׁהָיָה גְדוֹל כָּל

כָּד: וְאַבְלוֹ מִינִיָּה שִׁיתִּין מַחוּזִי

בַּעֲדוֹנוֹ לַח: וּמִלְּחוֹ מִינִיָּה שִׁיתִּין

מַחוּזִי אַחֲרֵים, שֶׁהָיָה רְחוּקִין מִשָּׁם,

מִלְּחוֹ מִינִיָּה וְנִשְׁאַוּהוּ לְמִקּוֹמָן:

מִחַד גִּלְגָּלֵא דְעִינֵא מִגִּלְגָּל עִינוֹ

לְקַחוּ שֶׁמֶן תֵּלֶת מֵאָה גֵרְבִי: תוֹה

מְנַסְרִי לְבָנוֹת מַעֲצָמוֹת הִדָּג אוֹתָן

מַחוּזִי שְׁהַפִּיל:

פְּרוּשׁ: סְפִינָה - לָשׁוֹן חֲשִׁיבוֹת, בְּחִינַת מְלָכוּת.

מלכות דאס מיינט מען די מלכות וואס איז א חשוכ'ע זאך, שרפה בר בר חנא חקר בשבלו רבה בר בר חנא האט געוואלט פארשטיין, אודות המלכות ווי אזוי קען מען זוכה זיין שיינ צו מאכן די מלכות וואס איז אריינגעפאלן ביי די קליפות און דאס צוריק קערן צום אייבערשטן? ווייל דער אייבערשטער איז אזוי פארשעמט; מען רעדט פון אלעמען, אויסער פונעם אייבערשטן, איך בני ישראל מעלין אותה ווי אזוי קען מען אויפהייבן די כבוד פונעם אייבערשטן, ממליך זיין דעם אייבערשטן אויף די גאנצע וועלט?

'וחזינו' און איך האב געזען, 'האי בורא' א פיש, דאס מיינט מען - ישראל די אידישע קינדער, מבנין וואס ווערן אנגערופן, בשם דגים מיטן נאמען 'פיש', כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מח, טז): 'וידגו לרב' און זיי זאלן זיך פארמערן אזוי ווי די פיש, 'בקרוב הארץ' אינעם לאנד; זעט מען אז אידישע קינדער ווערן אנגערופן פיש, 'דיתבא ליה' וואס איז אים אריינגעגאנגען, 'אכלא מינא' א קליינע קריכער, 'בנחיריו' אין זיינע נאז לעכער, זה בחינת די נאז

פונעם פיש דאס מיינט מען - תפלתו של ישראל די תפלות וואס אידישע קינדער דאווענען צום אייבערשטן, תפלות ווערט אנגערופן 'נאז', כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו מח, ט): 'ותהלתי' דאס איז מיינ לויב - וואס מען דאווענט און מען לויבט מיר, 'אחטם לך' אז איך האלט צוריק מיינ צארן פון דיר; תפלה איז אזוי ווי די נאז, עס איז דאס לעבן פונעם מענטש (אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט אין סימן ב'), דורך דאווענען איז מען זוכה צו אויפהייבן די מלכות פון די קליפות, ממליך זיין דעם אייבערשטן.

שנתערב שרץ, הינו ממאה בתפלתו ועבודתו ובלבל אותו. ולא היה יכול איש הישראלי הזה לעבד עבודתו תמיה. מה עשה האיש הזה? "ותהלתי אחטם לך",

אריינגעכאפט א מחשבה פון גאות און פון ישות - בתפלתו ביים דאווענען, ועבודתו און ביי זיין עבודת השם, ובלבל אותו און דאס האט אים געשטערט, ולא היה יכול איש הישראלי הזה לעבד עבודתו תמיה און דער איד האט נישט געקענט דינען דעם אייבערשטן אזוי ווי מען דארף אים דינען, מיט די שלעכטע מחשבות. מה עשה האיש הזה וואס האט דער מענטש

שנתערב שרץ, הינו ממאה בתפלתו ועבודתו ובלבל אותו. ולא היה יכול איש הישראלי הזה לעבד עבודתו תמיה. מה עשה האיש הזה וואס האט דער מענטש

די אנדערע צוויי זאכן - זען דעם צדיק, און געבן צדקה פארן צדיק - דאס איז נאר א וועג ווי אזוי מען קען ווערן נאנט צום צדיק, אז נאכדעם זאל מען זיך קענען מתודה זיין פאר אים, ווייל דער עיקר איז ודוי דברים, וואס דורכדעם גייט ארויס די גאנצע שלעכטס פונעם מענטש.

וְזֶה פֶּרוּשׁ, וּמִתָּה, וְאִידְחוּהוּ מֵא, וְשִׁדְיוּהוּ לְגוֹדָא.
וְהַזְכִּיר הַשֵּׁלֶשׁ בְּחִינֹת מַעֲלָא לְתַתָּא. וּמִתָּה - זֶה בְּחִינַת וְדוּי דְּבָרִים, כִּמּוֹ שְׁכָתוּב: "כָּל הַמוֹמְתִין מִתּוֹדִין". וְאִידְחוּהוּ מֵא - זֶה בְּחִינַת צְדָקָה, כִּמּוֹ שְׁכָתוּב (קֹהֶלֶת י"א): "שֶׁלַח לַחֲמֹד עַל פְּנֵי הַמִּים". וּבְתִיב (שְׁעִיחָהוּ ל"ב): "אֲשֶׁרִיבֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מִים". וְשִׁדְיוּהוּ לְגוֹדָא - הַצְדִּיק

איז מרמז אויף ודוי דברים. **וְאִידְחוּהוּ מֵא, זֶה בְּחִינַת דָּאס איז מרמז אויף צדקה, געבן צדקה פארן צדיק; ווייל צדקה ווערט אויך אנגערופן וואסער, כִּמּוֹ שְׁכָתוּב** אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (קֹהֶלֶת י"א, א): **'שֶׁלַח לַחֲמֹד' שִׁיק פון דיין ברויט, 'עַל פְּנֵי הַמִּים' אויפן וואסער, וּבְתִיב נאך שטייט אין פסוק (שְׁעִיחָהוּ ל"ב, ב): 'אֲשֶׁרִיבֶם' וואויל איז אייך אידישע קינדער וואס איר טוט צדקה, עֲנֵךְ וועלן האבן גוטע שוכה אזוי ווי 'זֹרְעֵי עַל כָּל מִים' מען פלאנצט אויף וואסער. 'וְשִׁדְיוּהוּ לְגוֹדָא' - דאס איז מרמז**

געטון געראטעוועט צו ווערן פון די שרץ הטומאה? וואס איז די עצה אויסצורייסן די גאנזה? עשה שלש בחינות הנ"ל ער האט געטון די דריי וועגן פון זיך מתקרב זיין צום צדיק, תינו התקשרות להצדיק זיך צובינדן צום צדיק; קוקן אויפן צדיק, ונתנית הצדקה געבן צדקה פארן צדיק, ודוי דברים און זיך מתודה זיין פארן צדיק.

וְזֶה פֶּרוּשׁ און דאס איז מרומז אין די מעשה: **וְאִידְחוּהוּ מֵא, וְשִׁדְיוּהוּ לְגוֹדָא, דאס איז די דריי וועגן ווי אזוי מען ווערט נאנט צום צדיק, אזוי ווי ער גייט ווייטער מסביר זיין.**

דער עיקר איז ודוי דברים וְהַזְכִּיר רַבָּה בַּר בַּר

חנא רעכנט אויס השלש בחינות די דריי וועגן פון התקרבנות לצדיק, מעילא לתתא ער רעכנט דאס אויס פון אויבן אראפ; פריער האט דער רבי אויסגערעכנט פון אונטן ארויף, די ערשטע זאך 'זען' דעם צדיק, נאכדעם געבן צדקה, און די דריטע זאך - זיך מתודה זיין צום צדיק, אבער דא הויבט ער אן פון אויבן אראפ, ערשט מיט 'ודוי דברים'; ווייל 'ודוי דברים' איז דער עיקר ווי אזוי מען קען אויפהייבן די מלכות פון די סטרא אחרא און דאס צוריק געבן צום אייבערשטן, און

אויפן צדיק, הצדיק נקרא גודא ווייל דער צדיק ווערט אנגענופן 'גודא', לשון גדר 'גודא' איז א לשון פון א צוים, דער צדיק איז א צוים, שהוא גודר פרוצותיהן של ישראל ווייל די צדיקים מאכן גדרים וסיגים מיר זאלן היטן די תורה, אזוי ווי מיר געפינען, דער פסוק זאגט (חזקאל כב, ל): 'ואבקש מהם' איך האב געזוכט צווישן זיי, 'איש גדר גדר' א מאן וואס פארצוימט דעם צוים, נאך שטייט אין פסוק (ישעיהו נח, יב): 'וקורא לך' און מען וועט זיך רופן 'גודר פּרץ', דער וואס פארצוימט די אויפברעכונגען, וזה און דאס איז מרומז אין די מעשה - 'ושדיוהו לגודא' ער האט איר געטראגן צום צוים, דאס מיינט מען קוקן

אויפן צדיק, שהקריב את עצמו לצדיק דורך זיך דערנענטערן צום צדיק, אזוי קען מען ארויסנעמען די שרץ הטומאה פון זיך, און ווערן אן ערליכער איד. ועל ידי שלש בחינות אלו און דורך די דריי זאכן; דורך 'ודוי דברים', געבן צדקה און 'קוקן אויפן צדיק' - פאררעכט מען אלע מידות רעות און די מלכות ווערט פאראכטן, און דאס איז מרומז אין די ווערטער 'וחרוב מיניה שיתין מחווא',

דאס הייסט שעל ידי חמיתה דורך מיתה, הינו דאס מיינט מען - ודוי דברים דערציילן די עבירות פארן צדיק, זיך מתודה זיין פארן צדיק - העלה את המלכות נעמט מען ארויס די מלכות, מבין הסטרא אחרא פון די סטרא אחרא, ויהצדיק הורה לו און דער צדיק לערנט אים, את הדרך הישר ווי אזוי זיך צו פירן; ווייל ווען מען איז זיך מתודה און מען געדענקט שטענדיג אז מען וועט איין טאג דארפן נפטר ווערן, און מען טוט תשובה, דורכדעם נעמט מען ארויס די מלכות פון די סטרא אחרא, מען איז שטענדיג ממליך דעם אייבערשטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט, בהפסדת בראשית אין די הפסדה וואס מען זאגט שבת פרשת

נקרא גודא, לשון גדר, שהוא גודר פרוצותיהן של ישראל (חזקאל כ"ב; ישעיהו נ"ח) וזה: 'ושדיוהו לגודא', שהקריב את עצמו לצדיק.

ועל-ידי שלש בחינות אלו, וחרוב מיניה שיתין מחווא שעל-ידי חמיתה, הינו ודוי דברים, העלה את המלכות מבין הסטרא אחרא. ויהצדיק הורה לו את הדרך הישר, כמו שכתוב בהפסדת בראשית (ישעיהו מ"ב): "אחריב הרים וגבעות", רמז על חרבן ממשלת העב"ם. "והולכתי עורים בדרך לא ידעו",

בראשית, דער אייבערשטער זאגט (ישעיהו מב, טו), לעתיד לבוא: 'אחריב' וועל איך חרוב מאכן, 'הרים וגבעות' בערג און בערגלעך, דאס מיינט מען קעניגן און שרים, רמז דאס ווייזט אונז, על חרבן ממשלת העב"ם אז עס וועט חרוב ווערן די קעניגרייך פון די פעלקער, 'והולכתי עורים' און איך וועל פירן די אידן, וואס זענען געווען ווי בלינדע פון צו קענען גיין אין די וועג פונעם אייבערשטן, 'בדרך לא ידעו'

אין א וועג וואס זיי האבן נישט געוואוסט צו גיין, זיך בחינת דאס איז דער צדיק וואס עפנט די אויגן און מאכט אויס בלינד, ש'הצדיק הורה לו דרך ישר דער צדיק לערנט אים די וועג, זי

זיך בחינת ש'הצדיק הורה לו דרך ישר. זיך בחינת פ'רשת דברים בנ"ל. ו'שיתין מחוזא, רמז על עלות המלכות, דכתיב בזה (שיר-השירים ו): "ששים המה מלכות".

ו'אכלו מינה שיתין מחוזא - רמז על שני מדות רעות של חי מדבר, שעל-ידו בא עניות בנ"ל, ועל-ידי צדקה מתקן אותם וימשיך שפע. וזה: 'אכלו מינה'. ו'שיתין מחוזא, רמז על בחינת ששים גבורים, שמשם בא פרנסה, כמו שאמרו (ברכות לג; תענית ב. עין שם): 'גבורות נשמים'.

אויס די ש'לעכטע מידות און מען ברענגט צוריק די מלכות צום אייבערשטן, דעמאלט האט מען שפע, שמשם בא פרנסה וואס פון דארט קומט פרנסה. דאס הייסט, ווען די מלכות איז אוועקגעשטעלט ריכטיג אזוי ווי ביי שלמה המלך מיט די זעכציג גבורים, קומט דורכדעם שפע און פרנסה, וואס דאס ווערט אויך אנגערופן מיטן נאמען 'גבורה', כמו שאמרו אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ברכות לג; תענית ב. עין שם): 'גבורות נשמים' די גבורה פונעם

זיך בחינת פ'רשת דברים בנ"ל דער צדיק ווייזט אים וואו איז די אמת'ע וועג, ער זאל זיך נישט לאזן נארן; ו'שיתין מחוזא' די נומער זעכציג, רמז דאס ווייזט אונז, על עלות המלכות אויף מלכות, אויפצוהייבן די מלכות פון די סטרא אחרא; א רא' האסטו אז זעכציג ווייזט אויף מלכות, דכתיב בזה אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שיר השירים ו, ח): "ששים המה מלכות" זעכציג נפשות בני מלכים.

ו'אכלו מינה שיתין מחוזא, רמז דאס ווייזט אונז - על שני מדות רעות אויף די צוויי ש'לעכטע מידות, של חי מדבר רעדן דברים בטלים - וואס קומט פון חי, און זיך גרויס האלטן - וואס קומט פון מדבר, שעל ידו וואס דורך די מידות רעות, בא עניות בנ"ל ווערט מען פארארעמט, ועל ידי צדקה און דורך צדקה - מתקן אותם פאררעכט מען זיי, וימשיך שפע און מען ברענגט אויף זיך שפע, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית ח): אויפן פסוק (דברים יד, כב): "עשר

אייבערשטן איז - אז ער ברענגט רעגן, און דאס איז די פרנסה; דורך רעגן קומט די שפע.

וּמְלָחוּ מִיְּמֵה שִׁיתִּין מַחֲזֹא' זה רמז דאס ווייזט אונז, על

תקון ווי אזוי מען קען פאררעכטן, שתי מדות רעות די צוויי שלעכטע מידות פון 'דומם צומח', די שלעכטע מדה פון עצבות - וואס קומט פון דומם, און אלע שלעכטע תאוות - וואס קומט פון צומח, על ידי קרבתו להצדיק דורך קומען צום צדיק און קוקן אויפן צדיק, בי הצדיק הוא "ברית מלח עולם". גם עצבות ותאוות באים מדמים עבורים, ועל-ידי מלח פולט הדמים רעים. וְשִׁיתִּין מַחֲזֹא', זה רמז על ששים אותיות שבברכת כהנים, שהם ביד הצדיק, כמו שכתוב (משלי י): "בְּרָבוֹת לְרֹאשׁ צָדִיק".

וּמְלָאוּ מַחֲד גִּלְגָּלָא דְּעֵינָא תלת מאה גרבי משחא - גרבי משחא, זה בחינות הדעת, בי "שמן משחת קדש" (שמות ל), זה בחינת שכל. ותלת מאה, זה אזוי ווי זאלן, גם עצבות ותאוות באים מדמים עבורים און די מדה פון עצבות און די תאוות קומען פון די בלוט וואס איז פארשמידט, ועל ידי מלח און דורך זאלן - פולט הדמים רעים

שפייט מען אויס די שלעכטע בלוט, אזוי ווי מען נעמט ארויס בלוט פון פלייש דורך זאלן, אזוי איז ווען מען קומט צום צדיק און מען טוט די עצות פון צדיק, גייען ארויס אלע שלעכטע בלוט, מען ווערט אן ערליכער איד, וְשִׁיתִּין מַחֲזֹא' אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מנחות פה:) אויל ברענגט חכמה, בי "שמן משחת קדש" (שמות ל כה) ווייל דאס זאלן דעם כהן, זה בחינת דאס איז אים צו געבן שכל, ער זאל ווערן נאנט צום אייבערשטן. וְתִלְתִּי מֵאָה' און די נומער דריי הונדערט

דְּדֵי מַאֲל גְּאָרְנִישֵׁט

וּמְלָאוּ מַחֲד גִּלְגָּלָא דְּעֵינָא תלת מאה גרבי משחא, גרבי משחא די פעסער אויל

- זה בחינות הדעת דאס ווייזט אונז אויף שכל,

אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מנחות פה:) אויל ברענגט חכמה, בי "שמן משחת קדש" (שמות ל כה) ווייל דאס זאלן דעם כהן, זה בחינת דאס איז אים צו געבן שכל, ער זאל ווערן נאנט צום אייבערשטן. וְתִלְתִּי מֵאָה' און די נומער דריי הונדערט

- זֶה בְּחִינַת מֹשֶׁה דָּאס ווייזט אונז אויף מֹשֶׁה רַבִּינוּ, ווייל מֹשֶׁה האט די אות 'ש', וואס איז דריי הונדערט, און נאך צוויי אותיות די אות 'מ' מיט די אות 'ה', אינאיינעם איז דאס די ווארט 'מ'ה' -

'גארנישט', שְׂהוּא בְּחִינַת דָּאס ווייזט אונז - מַה שֶּׁחֲצִידִיק מִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ אויף ביטול, מֹשֶׁה רַבִּינוּ האט זיך מִבְטֵל געווען צום אייבערשטן בְּחִינַת מַה עַר איז געווען ביי זיך גארנישט, מֹשֶׁה איז די אותיות 'ש' 'מ'ה', 'ש' - דריי, 'מ'ה' - גארנישט, מֹשֶׁה רַבִּינוּ איז געווען ביי זיך דריי מָאָל גארנישט, ווייל בְּשֵׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת צִדִּיק לְהַקְטִין אֶת עֲצָמוֹ מען

דארף זיך מִבְטֵל זיין מיט דריי זאכן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אַזוֹי ווי עס שטייט אין פֶּסוּק (דְּמִקְדָּה ט, כב): 'אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם, גִּבּוֹר וְעֹשִׂיר' די פֶּסוּק רַעֲכֵנֵט אויס דריי זאכן מיט וואס מען זאל זיך נישט גרויס האלטן, 'אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻקֵּמָתוֹ' דער קלוגער זאל זיך נישט גרויסן מיט זיין קלוגשאפט, 'וְאֵל יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ' און דער שטארקער זאל זיך נישט גרויסן מיט זיין שטארקקייט, 'אֵל יִתְהַלֵּל עֹשִׂיר בְּעֹשָׁרוֹ' און דער רייכער זאל זיך נישט גרויסן מיט זיין רייכטום, מיט דריי זאכן דארף מען זיך מִבְטֵל זיין צום אייבערשטן.

נִמְצָא פון דעם לערנען מיר, שְׂבָכָל בְּחִינַה מֵאָלוּ שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אַז אין יעדע זאך פון די דריי זאכן; חֲכָמָה, גִּבּוֹרָה און עֲשִׁירוֹת - הוּא נִעֲשֶׂה מַה דארף מען זיך מִבְטֵל זיין צום

אייבערשטן, דאס מיינט מען זאל זיך נישט גרויסן מיט די זאכן, נאר געדענקען אז דאס אלעס קומט פונעם אייבערשטן, דער מענטש אליינס איז גארנישט, בְּחִינַת מַה, אַזוֹי ווי מֹשֶׁה רַבִּינוּ וואס האט געהאט די דריי זאכן; מֹשֶׁה רַבִּינוּ איז געווען אַ חֲכָם, אַ גִּבּוֹר און אַן עוֹשֶׂר, און דאך זאגט מֹשֶׁה רַבִּינוּ (שְׁמוֹת טז, ז): 'וְנִחַנּוּ מֶה', וואס בין איך דען?!

און אלע דריי זאכן דאס איז די נאמען מ'ש'ה, 'ש' - דריי מָאָל 'מ'ה', ועל ידי זה און דורכדעם וואס מען ווייסט אז אלעס איז פונעם אייבערשטן - יֵשׁ לוֹ קוֹמָט מען צו די מְדִרְיָנָה פון הַתַּפְּשׁוּת הַנְּשִׁמּוּת, כְּטֵל ווערן צום אייבערשטן, וּמִדְּבַק בָּאֵר אֵין סוֹף און אַזוֹי ווערט מען צוגעקלעבט צום אייבערשטן; שְׂאִין שָׁם שׁוֹם שְׁנַי רִצּוֹן ביי די מְדִרְיָנָה איז נישטא קיין חילוק צווישן מידת הדין און מידת הרחמים, אֵלָּא 'ה' הוּא הָאֱלֹקִים' נאר אלעס איז גוט, כְּנָ"ל, הִינוּ בְּלוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב מען ווייסט אז אלעס - סיי גוט און סיי פארקערט - איז כולו טוב, נאר גוט.

בְּחִינַת מֹשֶׁה, שְׂהוּא בְּחִינַת מַה שֶּׁחֲצִידִיק מִקְטִין אֶת עֲצָמוֹ, בְּבְחִינַת מַה. בְּשֵׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת צִדִּיק לְהַקְטִין אֶת עֲצָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּמִקְדָּה ט): "אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם, גִּבּוֹר וְעֹשִׂיר".

נִמְצָא שְׂבָכָל בְּחִינַה מֵאָלוּ שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הוּא נִעֲשֶׂה מַה. ועל ידי זה לוֹ הַתַּפְּשׁוּת הַנְּשִׁמּוּת, וּמִדְּבַק בָּאֵר אֵין סוֹף, שְׂאִין שָׁם שׁוֹם שְׁנַי רִצּוֹן, אֵלָּא: 'ה' הוּא הָאֱלֹקִים, כְּנָ"ל, הִינוּ בְּלוֹ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב.

איין אויג פון רחמנות

וזה בחינת 'חד גלגלא דעינא' און דאס איז די זאך פון חד גלגלא דעינא, כמובא באידרא (זהר נשא קלז): וואס דער הייליגער

זהר זאגט, 'ולוימנא דאתי' לעתיד לבוא ווען משיח וועט קומען, 'ישתבח ביה עינא חד דרחמי' וועט זיין נאר איין אויג פון רחמנות; ווייל יעצט ווען מיר זענען אין גלות איז דא א חילוק פון גוטס און שלעכטס, דאס איז כביכול אזוי ווי צוויי אויגן, איין אויג ווייזט אויף רחמים און איין אויג ווייזט אויף דינים, אבער ביי די גאולה וועט זיין נאר רחמים, עס וועט כביכול זיין

נאר איין אויג, זה בחינת כלו הטוב והמטיב עס וועט זיין נאר גוט, עס וועט זיין אזוי ליכטיג, מען וועט אזוי שטארק שפירן דעם אייבערשטן, אז מען וועט אויף מאכן די ברכה פון הטוב והמטיב אויף שלעכטס.

פון גארנישט ווערט הונדערט

נמצא קומט אויס, כשהצדיק עושה עצמו מה ווען דער צדיק איז זיך מבטל צום אייבערשטן, ער איז ביי זיך גארנישט מיט נישט, פארשעמט און דערנידערט - מדבק את עצמו לעינא חד דרחמי קלעבט ער זיך צו צום אויג פון רחמנות, הינו דאס מיינט מען - לאין סוף צום אייבערשטן, ער

וזה בחינת 'חד גלגלא דעינא', כמובא באידרא (זהר נשא קלז): 'ולוימנא דאתי' וישתבח ביה עינא חד דרחמי, זה בחינת כלו הטוב והמטיב.

נמצא כשהצדיק עושה עצמו מה, מדבק את עצמו לעינא חד דרחמי, הינו לאין סוף, ואחר כך כשהחור בבחינת רצוא ושוב, אז ממשיך מאור אין סוף האחדות הרצון הפשוט שם דרך המה שלו, ונעשה ממה מאה, כמו

זעט נאר דעם אייבערשטן, ואחר כך כשהחור און ווען ער קערט זיך צוריק, בבחינת רצוא ושוב אזוי ווי די מלאכים וואס ווערן אנגערופן מיטן נאמען 'חיות',

זיי לויפן טון די ווילן פונעם אייבערשטן, און נאכדעם קערן זיי זיך צוריק, אזוי אויף דער צדיק, ווי לאנג ער לעבט - דארף ער זיך צוריק קערן צום גוף און זיך נישט לאזן אויסגיין צום אייבערשטן, נאר דינען דעם אייבערשטן מיטן גוף, דאן - אז ממשיך ציט ער צו זיך, מאור אין סוף די ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן, האחדות הרצון הפשוט דאס איינציגקייט פונעם אייבערשטן,

וואס איז מרמז אויפן אות א'. שם דרך המה שלו ווען ער איז זיך מבטל, ער האלט זיך גארנישט, אזוי ווי עס שטייט ביי משה רבינו 'ונחנו מה', מיר זענען גארנישט - דעמאלט ציט ער צו זיך דעם 'א', דעם אלופו של עולם, און זיין 'מה' דאס וואס ער האלט זיך פאר גארנישט, ונעשה ממה און עס ווערט פון די ווארט 'מה' - מאה, ווייל די ווארט 'מה' מיטן אות א', ווערט 'מאה' - הונדערט, דאס זענען די הונדערט ברכות וואס יעדער איד מאכט יעדן טאג, כמו שאמרו אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מנחות מג:): מען איז מחויב יעדן טאג

צו מאכן הונדערט ברכות, ווייל עס שטייט (דברים י, יב): 'ועתה ישראל מה ה' אלקיך שאל מעמך', ורשענען די הייליגע חכמים: 'אל תקרי מה' ליין עס נישט אזוי ווי עס שטייט 'מה', 'אלא מאה' נאר הונדערט; ווייל מיט די מאה ברכות וואס מען זאגט, דורכדעם קומט מען צו די מדריגה פון 'הטוב והמטיב', דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך, די מדריגה פון נישט וויסן קיין חילוק פון גוטס און שלעכטס, וויסן אז אלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט.

אריינגערענגען דעם אייבערשטן אין זיך
יעצט גייט דער רבי מסביר זיין וואס איז די כוונה פון די תלת מאה גרבי

דמשחא, ונעשה 'תלת מאה' און עס ווערט דריי הונדערט, מתלת מה פון דריי מאל מה - זיך מבטל זיין, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אז מען דארף זיך מבטל זיין דריי מאל, סיי די חכמה, סיי די גבורה און סיי די עשירות, וממשיך אור הזה לדעתו ולשכלו און דורכדעם ברענגט מען אריין די ליכטיגקייט אינעם מוח מחשבה, הינו דאס איז מרומז אין די ווערטער - 'גרבי דמשחא' פעסער אויל, שהוא בחינת

שכל כנ"ל דאס מיינט מען די מחשבה. 'אתה הראית לדעת' דו ביסט באוויזן געווארן צו וויסן אז דער אייבערשטער איז דער באשעפער (דברים ה, לה), שמשיד

אור אין סוף לדעתו דאס הייסט, ער ברענגט אריין דעם אייבערשטן אין זיך, שידע האחדות שה' הוא האלקים ער ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, ויברך הטוב והמטיב על הכל און ער דאנקט און לויבט דעם אייבערשטן אויף אלעס, סיי אויף גוטס און סיי ווען עס איז פארקערט, כמו לעתיד לבוא אזוי ווי עס וועט זיין ווען משיח וועט קומען.

יעצט גייט דער רבי מסביר זיין וואס איז די כוונה פון די ווערטער פון רבה בר בר חנא, 'כי תדרן

שאמרו: 'אל תקרי מה אלא מאה'. ונעשה תלת מאה מתלת מה, וממשיך אור הזה לדעתו ולשכלו, הינו גרבי דמשחא, שהוא בחינת שכל, כנ"ל. אתה הראית לדעת, שמשיד אור אין סוף לדעתו, שידע האחדות, שה' הוא האלקים, ויברך הטוב והמטיב על הכל כמו לעתיד לבוא:

כי תדרן ואתאן לבתר תריסר ירחי שתא וקחוינן דהני מנסרא מנרמיהו לבנינא הנך מחווא - כי מאחורי תקדשה, שהם שנים-עשר שבטים, שעל-ידם נתתקן מלכות הנ"ל, ואחריהם הוא הטמאה.

ואתאן לבתר תריסר ירחי שתא וקחוינן דהני מנסרא מנרמיהו לבנינא הנך מחווא; כי מאחורי תקדשה ווייל פון אונטער די קדושה, שהם וואס די עיקר קדושה מיינט מען - שנים עשר שבטים די צוועלף שבטים וואס דאס איז די קדושה, שעל ידם נתתקן מלכות הנ"ל וואס דורך זיי ווערט פארראכטן די מלכות, ווייל כלל נשמות ישראל, די אידישע קינדער - זיי זענען ממליך דעם אייבערשטן, ואחריהם הוא

הטמאה און חס ושלום אז מען פאלט
אנוועק פון אידישקייט, מען גייט אוועק
פון די וועג פון די תורה - דארט איז די
טומאה, ויש בני אדם שיוצאין מהקדשה

און עס זענען נעבעך
דא אידישע קינדער
וואס זענען נעבעך
אנוועק געפאלן פון
אידישקייט, און
גענומען די מלכות צו
די טומאה.

וזה שספר התנא, שהדר וחור
לעין באלו שהם בתר
תריסר ירחי שתא, שהם
אחורי שנים-עשר שבטים
דקדשה, שיוצאין מכלל
ישראל על-ידי מעשיהם
הרעים.

די רשעים וועלן תשובה טון
וזה שספר התנא דאס
דערציילט אונז
דער תנא, שהדר וחור
לעין באלו ער איז זיך
געגאנגען אומקוקן
אויף די נשמות, שהם
וואס זיי זענען אנוועק
געפאלן - בתר תריסר
ירחי שתא נאך די
צוועלף חדשים; די
צוועלף חדשים אינעם
יאר איז אנטקעגן די
צוועלף שבטים, שהם
אחורי שנים עשר
שבטים דקדשה וואס
זענען נעבעך אינדרויסן
פון די קדושה, שיוצאין
מכלל ישראל וואס

זענען אנוועק פון אידישקייט, על ידי
מעשיהם הרעים דורך זייערע שלעכטע
מעשים.

ו'חזינן דהוי מנסרי מגרמיהו, חנו דאס
מיינט צו זאגן, שעל ידי מעשיהם

ער איז זיך מתודה - אזוי גייט ארויס די
אלע שלעכטס, על ידי תשובתו גורם דורך
זיין תשובה איז ער גורם, שגם אלו הרשעים
אז אויף די רשעים - נעשו כפא לקדשה
טוען תשובה און זיי באקומען אויף די

ו'חזינן דהוי מנסרי מגרמיהו, חנו דאס
מיינט צו זאגן, שעל ידי מעשיהם

ער איז זיך מתודה - אזוי גייט ארויס די
אלע שלעכטס, על ידי תשובתו גורם דורך
זיין תשובה איז ער גורם, שגם אלו הרשעים
אז אויף די רשעים - נעשו כפא לקדשה
טוען תשובה און זיי באקומען אויף די

שכל צו וויסן אז די קעניגרייך געהערט צום אייבערשטן, 'יחבי לבנינא הנך מחזא' שעוורים גם הם לעוברי השם און זיי העלפן די ערליכע אידן, שייבנו הנך מחזא הנ"ל אויפבויען די קדושה.

דער צדיק עפנט די אויגן וזה פרוש דאס איז פשט וואס עס שטייט אין פסוק (שמות כ, ב): 'אנכי ה' אלוקיך, פרוש הן 'ה' סיי דער שם הוי"ה ברוך הוא וואס ווייזט אויף מידת הרחמים, הן 'אלוקיך' סיי די שם אלקים וואס ווייזט אויף דינים - תבין דארפסטו פארשטיין, שכל זאת אז אלעס - 'אנכי' קומט פונעם אייבערשטן, הינו שתקים אז דו זאלסט מקיים זיין 'בה' ווען דער אייבערשטער פירט זיך מיט מידת רחמים - (שם הוי"ה) איז די שם פון רחמנות 'אהלל דבר' לויב איך

יחבי לבנינא הנך מחזא - שעוורים גם הם לעוברי השם, שייבנו הנך מחזא הנ"ל:

וזה פרוש: אנכי ה' אלוקיך - פרוש הן ה' הן אלוקיך תבין, שכל זאת אנכי, הינו שתקים: "בה" אהלל דבר, באלהים אהלל דבר, הינו בלו הטוב והמטיב, בנ"ל. אשר הוצאתיך מארץ מצרים - דאיתא במדרש (בראשית רבה טז), כי כל הגלילות נקראים על שם גלות מצרים, מפני שהם מצרים לישראל. הינו שעל ידי הצדיק נתבטל מלכותם וממשלתם של העכו"ם, כי על-ידי זה עולה מתוכם מלכות דקדשה בנ"ל.

מען הויבט אן זען אז עס איז דא א באשעפער, דעמאלט וועט בטל זייער גאנצע כח, כי על ידי זה ווייל דורכדעם וואס מען איז זיך מתודה פארן צדיק, עולה מתוכם מלכות דקדשה גייט ארויף די מלכות פונעם אייבערשטן, מען הויבט אן זען אז סיי דין און סיי רחמים, אלעס איז נאר לטובה, בנ"ל (אות ב).

אים, 'באלקים' און ווען דער אייבערשטער פירט זיך מיט מידת הדין (שם אלקים איז די שם פון דין) - 'אהלל דבר' לויב איך אים, הינו בלו הטוב והמטיב בנ"ל איך האב נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן חס ושלום, 'אשר הוצאתיך מארץ מצרים' וואס האט דין ארויס גענומען פון מצרים, דאס איז מרמז אויף צרות און

אויסארבעטן די שלעכטע מידות

'מבית עבדים' זה רמז דאס ווייזט אונז, על
בטול המדות רעות ווי אזוי מען קען
אויסארבעטן די שלעכטע מידות, של
ארבע יסודות וואס
קומען פון די פיר
יסודות כנ"ל, המבנים
בשם עבדים וואס מען
רופט זיי אן מיט די
נאמען 'קנעכט', ווייל
קנעכט האבן אלע
שלעכטע מידות, אויף
ווייל דער קנעכט האט
גענומען די מלכות
פונעם אייבערשטן און
דאס געטראגן צו די
עכו"ם, און דערפאר
זאגן חכמינו זכרונם
לברכה (קידושין כב:) אז
מען בארט דעם אויער
פונעם קנעכט, ווייל די
אויער וואס האט

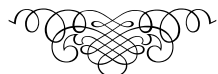
געהערט אופן בארג סיני (ויקרא כה, נה): 'כי
לי בני ישראל עבדים' אידן זענען מיינע
קנעכט, ולא עבדים לעבדי, און נישט
קנעכט פאר מיינע קנעכט, בי כל הארבעה
יסודות ווייל די אלע פיר יסודות פון אש
רוח מים עפר הם מתחת גלגל הירח זענען
אונטער די פלאנעט פון די לבנה, והנה
און די לבנה מכנה ווערט אנגערופן בשם

עבד מיטן נאמען קנעכט, במובא בזהר
(וישב קפא): אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט,
אויפן פסוק (ישעיה נב, יג): 'הנה ישביל עבדי',
'דא סיחרא' דאס מיינט מען די לבנה,
פרוש דאס איז פשט:

על ידי הצדיק אז דורך
התקרבות לצדיק, עולה
המלכות גייט ארויס די
מלכות, מן הסמרא
אחרא פון די סטרא
אחרא, ונתבטלים
המדות רעות און עס
ווערט בטל אלע
שלעכטע מידות, ועל
ידי זה און דורך דעם,
האדם בא קען דער
מענטש זוכה זיין צו
קומען - לבחינת עולם
הבא צו שפירן אביסל
פון די טעם פון עולם
הבא, לבחינת אז ווען
דער אייבערשטער, 'בה'

מבית עבדים — זה רמז על
בטול המדות רעות
של ארבע יסודות, המבנים
בשם עבדים, כי כל הארבעה
יסודות הם מתחת גלגל הירח.
והירח מכנה בשם עבד,
במובא בזהר (וישב קפ"א): "הנה
ישביל עבדי" — דא סיחרא.
פרוש: על ידי הצדיק עולה
המלכות מן הסמרא אחרא,
ונתבטלים המדות רעות, ועל-
ידי זה האדם בא לבחינת עולם
הבא, לבחינת: "בה" אהלל
דבר, באלהים אהלל דבר":

פירט זיך מיט מדת רחמים - (שם הוי"ה
איז די שם פון רחמנות) 'אהלל דבר' לויב
איך זיינע רייד, 'באלהים' און ווען דער
אייבערשטער פירט זיך מיט מדת הדין
(שם אלקים איז די שם פון דין) - 'אהלל
דבר' לויב איך זיינע רייד, ער קומט צו די
מדרגה פון דאנקען דעם אייבערשטן, סיי
אויף גוטס און סיי אויף שלעכטס.

מעשה ביים בעל שם טוב

איידער דער רבי האט געזאגט די תורה האט דער רבי
דערציילט די מעשה: (עין חיי מוהר"ן, סימן נח)

עס איז געווען א איד וואס פלעגט גיין צום הייליגן בעל שם
טוב זכותו יגן עלינו, דער איד איז לא עלינו קראנק
געווארן, דער איד האט געשיקט א שליח צום הייליגן בעל
שם טוב בעטן ער זאל קומען צו אים, וכן הוה, דער בעל
שם טוב איז געפארן מבקר חולה זיין, אויפן וועג האט דער
שליח געפרעגט דעם בעל שם טוב: "איך האב דאך
געהערט פון אייך אז אויב מען טוט אמת'דיג תשובה וועט
מען זיכער נישט שטארבן פאר די צייט, אויב אזוי ווי קען
זיין אז דער חולה צו וועם מיר פארן יעצט ער האט דאך
תשובה געטון און ער איז אן ערליכער איד ווי קען זיין ער
זאל שטארבן פאר די צייט?" האט דער הייליגער בעל שם
טוב געענטפערט: "עס איז טאקע וואר דאס וואס איך האב
געזאגט, אז אויב מען טוט אמת'דיג תשובה וועט מען נישט
שטארבן פאר די צייט און עס איז אויך וואר אז דער איד
האט אמת'דיג תשובה געטון אויף זיינע עבירות, אבער ער
האט זיך נישט מתודה געווען פארן אמת'ער צדיק, דעריבער
קען ער נישט ווערן אויסגעהיילט, און דערפאר פאר איך צו

אים כְּדִי עַר זָאל זיך קענען מתוּדה זיין פאר מיר, אויב ער
וועט זיך מתוּדה זיין פאר מיר וועט ער גלייך אויסגעהיילט
ווערן, און אויב ער וועט זיך נישט וועלן מתוּדה זיין - וועט
ער ווערן נאך מער קראנק און ער וועט אנהויבן שרייען
'געוואלד, וויי וויי' - פון גרויס ווייטאג, ביז ער וועט שטארבן,
אויבן אין הימל רעכנט מען אים נישט די עבירות ווייל ער
האט שוין תשובה געטון, און אויך נאכן שטארבן וועלן די
קליפות און די חיצונים נישט האבן קיין שום כח אויף אים
ווייל ער האט שוין תשובה געטון אבער ווי לאנג ער לעבט
נאך וועלן די חיצונים זיך נוקם זיין אין אים".

וְכֵן הָיָה, דער בעל שם טוב איז געקומען און אים געזאגט
בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "זאג מיר דיינע עבירות וואס דו ווייסט,
דער אייבערשטער ווייסט און אויך איך ווייס", דער בעל
שם טוב האט דאס איבערגעזאגט דריי מאל, אבער דער
איד האט נישט געוואלט, ער האט זיך געשעמט, און ער
האט אנגעהויבן שרייען: "אוי וויי, אוי וויי" - אויף זיינע
ווייטאג ווייל זיינע גלידער האבן אנגעהויבן זיך צעברעכן.
ביז ער איז געשטארבן.

נאכן דערציילן די מעשה האט דער רבי מגלה געווען די
תורה, דער רבי לערנט אונז אז דורך ודוי דברים
פארן צדיק גייען ארויס אלע שלעכטס פון די ביינעה.

מהדורת ציג

זכות מהדורת הספר הקדוש
הזה יקרא על שם

הנדיב היקר

מזה"ר אליהו ציג הי"ו

ויוזגנו מלכת תחי'

וילדיהם:

יכט, יוסף, שרה פיגא, מנחם זאב

הקדוש ברוך הוא ימלא כל
משאלות לבם לטובה, ויתברכו
מפי עליון בבני חיי ומיוזגי רוויחא

וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו
הקדושים יגן וימליץ בעדם
תמיד, אמן כן יהי רצון.

עצרתו אמונה
בזו מיון טויר?

יא, מיטן אייבערשטנ'ס הילף!

סיונט אויך אויף עס צו
באקומען וועבנטליך
אויף די פאסט

רופט אדער טעקסט:

718-387-2691

אנעיל צו

subscribe@kerenhadfusa.org